

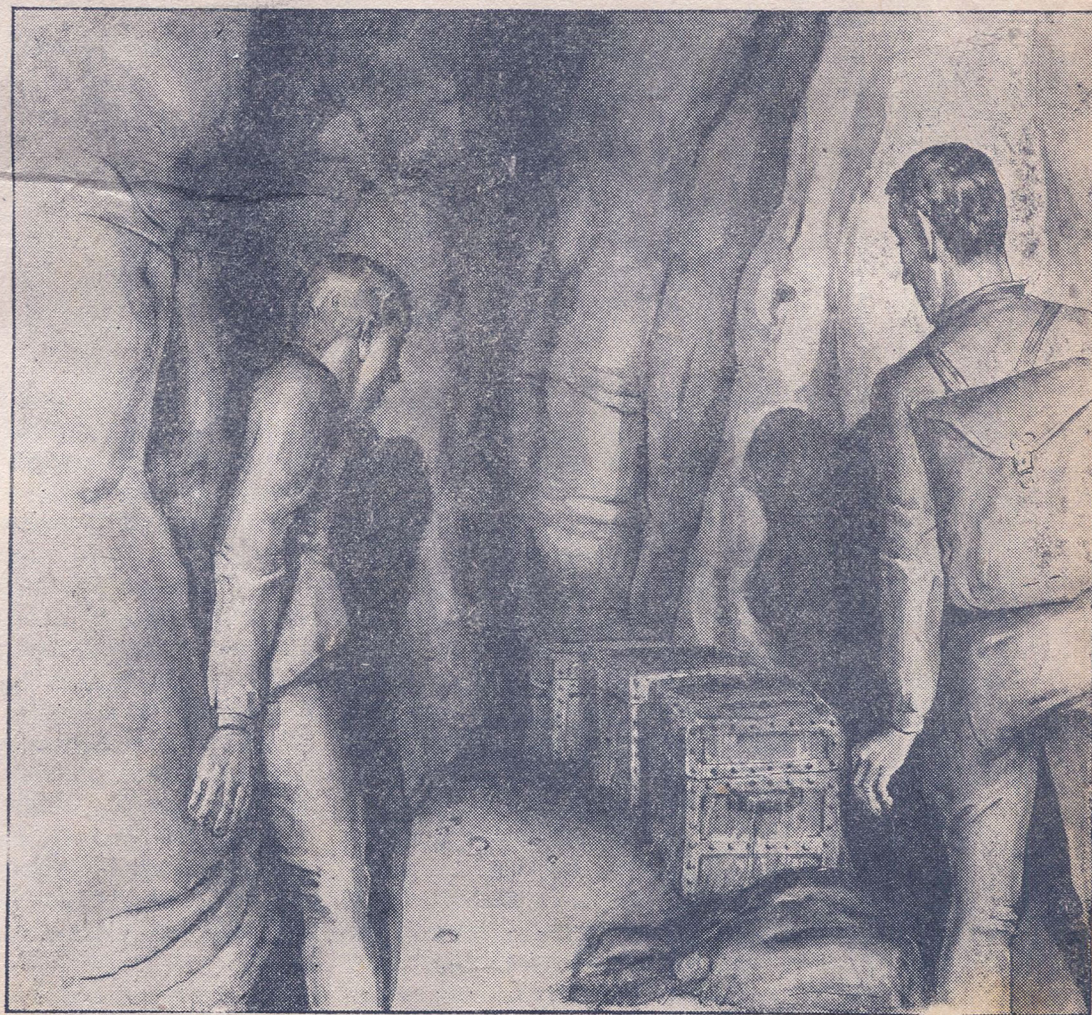
ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Lord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE
EEN LEGENDARISCHE SCHAT

15 cent.

De spleet bleek toegang te geven tot een vrij groot hol, waar het licht van hunne lantarens weerkaatste in het beslag van 'n paar kleine kisten...

No. 1239.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Prinsengracht 627, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

EEN LEGENDARISCHE SCHAT

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

DE MOORD.

Het was dien nacht fel koud, en een snijdende oostenwind gierde door de wijk van de dokken en joeg de golven van de Theems tot schuimende kopjes op, en deed de weinige voorbijgangers, die zich op straat bevonden, overhaast zich voortspoeden, om althans een onderdak te vinden — al was het dan ook geen vuur.

Want armoede heerscht er sedert onheugelijke tijden in deze wijk van oostelijk Londen, waar zelfs midden in den zomer de zon maar zelden schijnt door te dringen en waar een reuk lijkt te hangen van armoede en misdaad.

Maar des winters is het er verschrikkelijk!

Dan lijkt het wel, of de ontbering er rondgaat als een verscheurend monster, loerend op prooi en onverhoeds zijn slachtoffers bespringend, een monster waartegen men niet kan strijden, waartegen men zich niet kan pantseren.

En duizenden, tienduizenden wonen er in deze wijk, die leven van den eenen dag in den anderen, waarvan de mannen verheugd zijn, als zij toevallig eens een karweitje mogen opknappen bij het afladen van een schip, of het dragen van vrachten, en waarvan de vrouwen meestal klein, ineengeschrompeld, lang voor haar tijd oud en leelijk geworden, uit werken gaan — als er te werken valt, of in een sombere

vochtige, kleine woning ploeteren en zwoegen om de kinderen, talrijk meestal, althans in het leven te houden, al is het dan ook een leven, dat menige waakhond niet met hen zou willen ruilen.

En wat er niet werkt, dat is vervallen aan de misdaad, die er oppermachtig heerscht. Het baantje van politie-agent is hier dan ook alles behalve een sinecure en zeker eenige malen per week snerpt de fluit van zulk een ordebewaarder om assistentie, omdat er weer eens een woeste veete heeft plaats gehad, omdat het mes getrokken is, omdat de drank menschen in dieren heeft veranderd.

Deze wijk levert dan ook het grootste contingent van het heirleger der dieven en inbrekers van Londen. Bij het vallen van de duisternis zwermen zij uit, gelijk jakhalzen, die het slagveld afstroopen, verspreiden zich over de wijken van het westen en het centrum, slaan daar hun slag en zoeken vervolgens hun duistere hollen weer op. Het is een vleermuisgebroed, dat alleen des nachts uitvliegt en den dag doorbrengt met luiere, kringetjes spuwen in de Theems, en de kroegen vullen.

Het is het kankergezwel van de wereldstad, en vruchteloos waren tot dusverre de pogingen van het gemeentebestuur der City

om dat gezwel uit te snijden, of, als dit onmogelijk bleek, althans te zuiveren.

Het was in een bochtige straat, niet ver van de Londensche Dokken, dat laat in den avond van dien Decemberdag, terwijl de wind hilde door de stegen en sloppen, twee mannen, als stokers gekleed, de kragen van hun dikke pijjckers hoog opgezet, blijkbaar zonder doel rondzwierven. De straat heet Green Bankx, en de beide mannen waren John Raffles en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand.

Wat den naam van de straat betreft — wel zelden lag er zooveel bittere ironie in een straatnaam! Het is mogelijk, toen Londen nog niet was uitgegroeid tot de schier eindeloze huizenzee, welke thans zeven millioen inwoners telt, dat op die plek werkelijk iets was, hetwelk men een „Groenende oever” mocht noemen. De oever is gebleven, maar van het groen valt niets meer te bespeuren. Wat men er ziet zijn vervallen huizen, armoedige werfjes, waar een paar halfvergane schepen liggen, slecht geplaveide straten, en morsige, duistere winkeltjes.

De beide mannen hadden reeds geruimen tijd zwijgend voortgelopen, tegen den barren wind in, totdat Brand eindelijk stilstond, zijn steenen pijpje uit zijn mond nam, dat hij daarin geklemd hield, om zijn beide handen in zijn zakken te kunnen houden, en zachtjes zeide: „Zou het nu niet langzamerhand tijd worden, Edward, rechtsomkeert te maken, en bewoonbaarder streken op te zoeken? Het is al bijna half twaalf, en — ik kan niet zeggen dat de omgeving zeer opwekkend is!”

„Daarom juist zocht ik haar op, Brand!” zeide Raffles op gedempten toon, en Brand zag dat zijn grijze oogen wijdgeopend waren en voor zich uitstaarden met een harde uitdrukking. „Ik heb het nu en dan nodig, hier te zijn — opdat mijn haat niet verflauwe, opdat mijn afkeer van de maatschappij telkens nieuw voedsel krije en niet verslappel!”

Brand zweeg. Hij kende deze gemoedstoestand van zijn vriend. Hij wist wat er op die avonden omging in zijn hart, als hij de ondervoede, gebrekkige, geelbleeke kinderen in hun vodden op de smalle trottoirs zag spelen en vechten, als hij moeders zag van 25 jaar, gekromd reeds, mager en kwijnend, als hij de koppen zag van die mannen, die daar werkeloos rondzwierven, soms jarenlang, en langzamerhand ontaarden. Dan werd opnieuw de ontembare begeerte wakker in Raffles, om, wat het ook mocht kosten, en door welke middelen dan ook, dezen toestand te veranderen.

Steeds volgde er op zulke nachten een ware *razzia* onder de rijken van de stad, de brand-

kasten kraakten open, de kostbare juweelen verdwenen van de dure kaptafels, het goud rolde de heerenhuizen uit, langs Pall Mall en King Albert Lane, kwam in de zak van den Gentleman-dief, en verspreidde zich vandaar over deze wijken van ontucht, misdaad en armoede.

Want de haat van Raffles was geboren uit liefde, uit diep mededoogen met de afschuwelijke ellende, die hij kende als geen andere Londenaar. Want hoevele honderdduizenden zijn er niet, die in het Westen wonen, en nauwelijks enig besef hebben van een Oosten, waar zij nimmer komen, en dat even ver van hun keurig onderhouden huizen schijnt te liggen als Java of Australië.

Nu weer hadden zij zulk een tocht afgelegd, die reeds om acht uur was aangevangen. Zij hadden in de groote bussen gezeten naast arme vrouwen en kinderen, die het gebrek letterlijk uitzweetten, zij hadden wat gedronken in de schamele kroegjes, waar de werklozen bijeen hokken, om althans wat warmte in zich op te nemen rondom de kachel, zij hadden geloopt door de stegen en sloppen, waar dikwijls het gegil opklonk van een geranselde vrouw, en nu waren zij eindelijk beland in Green Bankx.

Een enkele keer waren zij tusschenbeide gekomen in een twist, die bloedig dreigde te zullen afloopen, en hadden de twistenden ieder naar een andere richting weggezonden.

En dat was alles, wat zich had voorgedaan.

Zij waren nu gekomen op het punt, vanwaar een zeer smalle straat, die zelfs geen naam heeft, en dan ook niet meer is dan een steeg tusschen twee rijen vervallen pakhuizen door, rechtstreeks voert naar de Theemskade.

De verlichting is hier vrij slecht, of om juister te zijn: zelfs iemand met zeer goede oogen heeft vrij wat moeite, hier de dingen goed te onderscheiden zoodra de duisternis zich over de stad heeft uitgestrekt.

Raffles stond op het punt, dit steegje in te gaan, dat volkomen verlaten leek, om zoodoende de kade te bereiken; een wel wat weidschen naam voor een met keien bestrate strook grond, die pakhuizen en werven, opslagplaatsen en loodsen van het water scheidt, toen hij eensklaps bleef staan, en scherp luisterde.

Het kwam hem voor, dat hij uit de duisternis schorre stemmen hoorde opklinken, die door den wind, die door de steeg raasde, naar hem werden overgedragen.

Hij stak voorzichtig zijn hoofd om den hoek, en meende op eenigen afstand een drietal personen te zien, die daar met elkander stonden te praten op gedempten toon.

Zij moesten echter harder spreken dan hun misschien lief was, om zich boven het gebulder van den wind verstaanbaar te maken.

En de beide mannen hoorden eenige zinsflarden:

„Jullie hebben er zoo niets aan.... Een man die zulke dingen weet uit te pluizen.... Waarachtig niet.... Ik heb het en ik houd het.... We zullen naar Big Pete gaan, die heeft er verstand van....”

„Niet nog meer menschen erbij halen....”

Maar de stemmen werden alweder onduidelijker, en het groepje scheen zich te verwijderen in de richting van de Theems.

Voor een kort oogenblik teekenden hunne gestalten, diep weggedoken in lange jassen, zich af aan het einde van de steeg.

En daarop verdwenen zij.

Raffles haalde de schouders op, liep het steegje voorbij, en zeide tot Brand:

„Zeker zwervers, die hun verblijf opzoeken — misschien wel onder een of andere brug. Kom Brand — het wordt laat, wij zullen maar terugkeeren, en ik hoop dat wij spoedig een taxi zullen vinden. Het is fel koud en —”

Hij hield eensklaps op, want zijn scherp oor had een gesmoorden gil gehoord, aanstonds gevolgd door het gerucht van een korte worsteling.

„Wat was dat?” vroeg Brand verschrikt, die het ook had gehoord.

„Het kwam uit de richting van het steegje! Laten wij gaan zien wat het is,” riep Raffles uit.

Zij waren de steeg wel veertig schreden voorbij en er verliep dus eenigen tijd voor zij zich daarin bevonden. De grond was ongelijk, en bij het voortschnellen stootten zij hunne teenen herhaaldelijk tegen de bultige keien en oneffenheden.

De steeg werd alleen maar verlicht door den lantaren, die aan het andere einde juist tegenover dit slopje, op de kade geplaatst was.

Toen zij het waren doorgesneld, achter elkander loopend, en het andere einde bereikten, hoorden zij een plassend geluid, niet ver daar vandaan, en het volgende oogenblik zagen zij twee donkere gedaanten, op een afstand van een honderdtal meters ijlings wegsnellen van een klein steigertje, en het volgende oogenblik waren zij als door den grond gezonken.

Daar ter plaatse staat een groot aantal kleine loodsen, toebehoorend aan straatkooplieden, handelaars in oud roest, opkoopters, bootverhuurders, en slechts iemand die daar zeer goed den weg wist, zou erin hebben kunnen slagen, die twee vluchtelingen weder in te halen.

Raffles dacht daar dan ook niet aan — er

waren nu andere dingen te doen.

„Daar is iets heel ernstigs gebeurd, Brand!” zeide hij op zachten toon. „De derde man is verdwenen. Daar bij dat steigertje hebben zij hem geloof ik in het water geworpen! Kom vlug mede!”

Zoo haastig de duisternis het hun toeliet, staken zij dwars de kade over, bereikten het aanlegsteigertje, Raffles wierp zich voorover op het vermoldde hout, en greep nog juist bijtijds een hand, die krampachtig uit het smerige, troebele water opstak, waarop bloemkoolstruiken, vergaan hout en groote plekken petroleum dreven.

De vingers klauwden zich in stervensangst aanstonds in de zijne alsof het tangen waren, en niet zonder moeite trokken Raffles en Brand een man uit het water, tamelijk klein van stuk, en die geen vijf minuten meer te leven had.

Want in zijn hals, juist waar de kraag openstond, gaapte een diepe wonde, en het bloed gulpte er uit.

De jas van den man hing open, ook het versleten colbertje daaronder, het vest was blijkbaar met ruw geweld losgerukt, want de knoopsgaten waren gescheurd en een binnenzak in dat vest, blijkbaar opzettelijk aangebracht, hing met de voering naar buiten, alsof er in allerijl door begeerige vingers iets was uitgerukt.

Raffles zag met den eersten oogopslag, dat de ongelukkige niet meer te redden viel.

Het aapachtig leelijke gelaat was vertrokken en doodsbleek, en de oogen braken reeds.

Aan stelpen van het bloed viel niet te denken, want de halsader was geraakt, blijkbaar door een stoot met een vlijmscherp mes.

De man sloeg met moeite de oogen op, wierp Raffles een smeekenden blik toe, alsof hij zijn vonnis uit diens mond wilde hooren, en bij het licht van de lantaren, die op eenigen afstand stond, zag Raffles dat zijn lippen iets prevelden.

Hij boog zich diep voorover, en als een zucht hoorde hij de woorden:

„Het zal wel met me afgeloopen zijn? Krijg ik geen antwoord — nu, dat is voldoende!”

„Ken je degenen die het deden?” vroeg Raffles ernstig. „Noem mij dan hun namen en ik zweer je dat zij hun straf niet zullen ontgaan!”

Met inspanning van al zijn krachten bracht de doodelijke gewonde eruit:

„Twee vroegere vrienden — matrozen — Jim Baker en Sid Hallaway — — Big Pete — — kroegbaas — — weet waar zij wonen —”

„Het is goed!” hernam Raffles. „Wij hebben

het gezien, en zij zullen den dans niet ontgaan. Heb je soms nog — een laatste wensch?"

De oogen van den man flikkerden even van een woesten haat, toen hij uitsiste:

„Ik zou ze aan den galg willen zien! Neen — niets te zeggen — geen kind of kraai — en luister — — luister — — kom dicht bij mij — — ik voel dat het afloopt!"

Hij had zijn trillende vingers in de borst van Raffles vastgeklauwd, en trok hem nu met inspanning van al zijn krachten nog wat

dichter naar zich toe.

„Wat wilde je zeggen?" vroeg Raffles, van deernis vervuld.

„Luister! Zij bestolen me — — portefeuillegoud — schat — eiland — plattegr...."

Het overige ging verloren in een zwak gerochel, zijn hoofd gleed achterover, rood schuim kwam over zijn lippen — — en toen liet Raffles het doode lichaam voorzichtig uit zijn armen neer, op het vochtige beschimmelde hout van het steigertje.

TWEDE HOOFDSTUK.

DE FIRMA BAKER & HALLOWAY.

Het drama had zich zoo snel afgespeeld, dat Brand, die geen enkel woord had kunnen verstaan van het op zachten toon gevoerde gesprek, nog steeds niet goed begreep wat er eigenlijk was voorgevallen.

Maar hij zag wel dat de ongelukkige zwerver den laatsten adem had uitgeblazen, en zeide zacht:

„Wij moeten hem ergens heenbrengen, Edward — en dan onmiddellijk de politie waarschuwen!"

„Het eerste geef ik je toe — met het tweede zullen wij nog wat wachten!" antwoordde Raffles afgemeten.

„Maar er moet toch onmiddellijk naar die laffe moordenaars een onderzoek worden ingesteld!"

„Dat behoeft niet meer! Ik weet wie zij zijn — die man heeft hun namen genoemd! Maar stel je gerust — zij zullen, al is het niet aanstonds, gestraft worden voor deze bloedige daad, wees daar maar zeker van! Stil — ik geloof dat daar een agent nadert — ga hem eens waarschuwen."

Inderdaad kwam er, met de handen op den rug gevouwen, een bobby aanstappen, zich van geen kwaad bewust, en die blijkbaar veel te ver was geweest, om den onderdrukten doodskreet van het slachtoffer te kunnen hooren!

Hij werd danig uit zijn zoeten rust wakker geschud, toen Brand haastig op hem toetrad, hem bij zijn arm vatte en zeide:

„Kom direct mede, vriend! Er is iets verschrikkelijks gebeurd op de kade! Er is een man doodgestoken en in het water gesmeten.

Mijn maat en ik hebben hem er zoo juist uitgehaald."

De bobby liep onmiddellijk mee, zoo snel zijn dikte het hem veroorloofde, en een oogenblik later boog hij zich heen over den doode, keek beurtelings van Raffles naar Brand, met iets van argwaan in zijn oogen, totdat Raffles spottend zeide:

„Je behoeft ons niet zoo aan te kijken, vriend! Geloof je soms dat wij het gedaan hadden? Is het dan de gewoonte om er een agent bij te halen? Gebruik je verstand — hier, die man is beroofd, dat is duidelijk te zien. Wij hoorden hem schreeuwen, toen hij den steek al te pakken had, en wij kwamen helaas te laat, om hem nog te kunnen redden. Wij hebben de kerels die het deden haastig zien wegloopen, — en dat is zeker al een kwartier geleden."

„Herkend?" vroeg de agent kortaf.

„In het pikke donker? Neen!" antwoordde Raffles bedaard.

De agent stond een oogenblik in beraad, en zeide toen schouderophalend:

„Ja, dat gebeurt hier minstens eenmaal in de week! Nu, ik zal telefoneeren om den lijkenbrancard, en ik zal jullie moeten verzoeken om mee te gaan naar het politiebureau. De inspecteur zal je namen moeten weten als getuigen!"

„Die kan hij krijgen!"

„Jullie zijn van een schip?"

„Was het maar waar! We behooren wel op een schip — maar we hebben er geen, we loopen al lang zonder werk rond! Vandaag net uit Grimsby aangekomen."

„Waar is jullie logement?"

„Wij hebben er nog geen!” antwoordde Raffles haastig, „we waren net op zoek naar iets bruikbaars! Weet je hier soms iets? Het moet in de buurt van de Dokken zijn!”

De agent krabde zich even achter het oor, en antwoordde:

„Ik geloof dat alles zoówat vol zit — maar je zou het kunnen probeeren bij Big Pete! Die heeft een slaaphuis, een soort van logement in Old Gravel Lane. Er hangt een verguld anker uit. Hij is vroeger een matroos geweest.”

Raffles had geen spier vertrokken bij het hooren van den naam, — denzelfden naam, dien de doode man zooeven genoemd had, en hij zeide:

„Daar zullen wij dan maar dadelijk naar toe gaan — dat wil zeggen — als wij op het politie-bureau geweest zijn. Kom Andy, laten wij den agent maar eens helpen.”

„Je kunt me het best helpen, met hier even bij hem te blijven wachten, tot ik getelefoneerd heb!” zeide de agent. „Ik kom dadelijk weer terug.”

„Je kunt op ons rekenen!” zeide Raffles.

De agent verwijderde zich haastig, en zoodra hij buiten het bereik van zijn stem was, zeide Brand vlug:

„Waarom heb je hem maar niet meteen de namen van die schurken genoemd?”

„Ik zeide je reeds dat ik dat tot later wil uitstellen — morgen of overmorgen!”

„Maar waarom?”

„Omdat de beide moordenaars dezen man iets hebben ontnomen, wat misschien van groot gewicht kan zijn! Hij mompelde iets van een goudschat op een eiland, en een plattegrond! Herinner je ook maar de woorden die zij in het steegje spraken. Er scheen sprake te zijn van een soort van geheimschrift — en ik wil dat document in mijn bezit krijgen! Men lacht wel eens, maar volkomen ten onrechte, om die verhalen van begraven schatten! Want telkens moeten de dagbladen opnieuw berichten brengen van vreemde vondsten van goud en diamanten door middeleeuwsche zeeschuimers veilig begraven op een of ander eiland, en die daar later ontdekt werden, omdat de dood eigenaars had verrast! Maar ik zeg je nog eens — Jim Baker en Sid Halloway zullen hun straf niet ontloopen!”

Brand had met schrik in zijn oogen toegefluisterd, en zeide nu hoofdschuddend:

„Wij steken ons in een wespennest, Edward! Die agent keek ook al niet heel erg vriendelijk, en wantrouwde ons.”

„Als hij dat nog doet, na wat ik hem zeide, dan is hij een groote ezel, Brand,” hernam

Raffles schouderophalend, „en de inspecteur zal wel inzien, dat wij aan de zaak part noch deel hebben! Wij hadden geen mes — — —”

„Dat kunnen de moordenaars in de Theems hebben gegoooid, men kan er naar dreggen, en het vinden!”

„Dan zou het bewezen moeten worden, dat het van ons is, Brand! Trouwens, ik verzeker je, dat lang voor het vinden van dat moordwapen — zoo het dan al gevonden wordt — de beide moordenaars achter slot en grendel zullen zitten!”

„Maar ik heb nog meer bezwaren! Je hebt gezegd dat wij uit Grimsby kwamen, men zal daar onderzoek gaan doen, en al spoedig ontdekken, dat daar geen twee stokers hebben gewoond, die den naam dragen dien wij zullen opgeven!”

„Maar mijn beste Brand — waarom zouden zij een onderzoek instellen! Wij zijn toch maar eenvoudige getuigen! Dat zou men alleen maar kunnen doen, als men inderdaad eenige achterdocht jegens ons koesterde!”

„O, ik ben er nog niet! Wij hebben ons nu eenmaal opgegeven als getuigen, en zijn nu dus wel verplicht, bij dien Big Pete, van wien ik nooit gehoord heb, onzen intrek te nemen, en er minstens een paar dagen te blijven!”

„Welnu, dat was ik ook van plan!” hernam Raffles bedaard. „Jij hebt dien Big Pete nooit hooren noemen, maar ik wel! Deze kleine man fluisterde mij den naam in, het is dezelfde, van wien de schavuiten in het steegje verzekerden, dat hij „het” wel zou weten te ontraadselen.”

„Dan wordt alles dus nog ingewikkelder!” zeide Brand verschrikt. „Ik vind dat wij het verstandigst zouden hebben gehandeld, als wij den man hier hadden laten liggen en zelf om de politie of een brancard hadden getelefoneerd!”

„Misschien heb je daar wel gelijk in, Brand — maar het is nu eenmaal geschied, en het doet er ook niet veel toe, nu ik immers toch het plan had, eens kennis te maken met dien mijnheer Big Pete!”

„Maar als hier werkelijk sprake is van een schat en een geheimschrift, dan zullen die kerels toch niet zoo dom zijn er een derde bij te betrekken? Als die kroeghouder erin slaagt, het geheimschrift te ontraadselen — dan weet hij ook meteen waar de schat is, en zal zijn aandeel opvorderen!”

„Er was ook sprake van een plattegrond, Brand! En wie de schets niet heeft, heeft waarschijnlijk aan de verklaring ook niets! Maar al was dat wel zoo — ik verzeker je dat

die Big Pete, evenmin als de beide anderen, iets zou hebben aan zijn wetenschap, want ik zal hen allen voor zijn! Maar daar komt onze man alweder terug, en ik geloof zoowaar dat ik daar in de verte de lijkenauto al hoor aankomen!"

Inderdaad kwam de agent alweer aanloopen, en zeide hijgend:

"Het is alles voor elkaar! Jullie moet meegaan met de auto, en je namen opgeven, en dan zal je er voorloopig wel af zijn, tot we de kerels hebben! Maar ik zou toch maar in de buurt blijven — we mochten jullie eens nodig hebben."

"Altijd tot je dienst, agent!" antwoordde Raffles bereidwillig. "Daar is de auto."

Het donkergrijs geschilderde voertuig stond stil, de deuren gingen open, en een man, die binnenin had gezeten, kwam toelopen en vroeg:

"Wat is er, agent? Ah, ik zie het al! Nu, die is leelijk toegetakeld — leeggelopen als een vat, waar de bodem uit is geslagen! Alfred, help eens een handje!"

De chauffeur kwam ook van zijn plaats, en beiden droegen zij den doode met behulp van een soort van brancard, die alleen maar bestond uit een lap van sterk, ondoordringbaar linnen, als een hangmat uitgespannen op twee stokken, binnenin de auto.

De stokken werden uit de ringen getrokken, de lap werd over den doode toegeslagen, en op de nog vrije banken namen allen plaats, die de lugubere vracht zouden vergezellen.

Zooals Raffles wel voorzien had, werden hij en Brand onmiddellijk vrij gelaten, nadat zij de noodige inlichtingen hadden gegeven. Weliswaar droegen zij hunne papieren niet bij zich, maar Raffles had toegezegd, ze reeds den volgenden morgen te zullen bezorgen.

Er werd genoteerd dat hij een onderdak zou zoeken in het logement van Big Pete, zij moesten nog eens zeggen wat zij gehoord en gezien hadden, en toen konden zij gaan.

Toen zij een twintigtal meters van het politiebureau verwijderd waren, zeide Brand, zijn voorhoofd bittend:

"Ik ben blij dat het achter den rug is, en ik wil je wel bekennen, dat ik er niet op gerekend had!"

"Maar ik wel, Brand! Geen enkele inspecteur zou zoo dwaas zijn, op zulke losse gronden twee mannen vast te houden, die zelf de politie gaan halen, ofschoon zij zeer gemakkelijk hadden kunnen vluchten, en van wie het reeds vaststaat, dat zij den vermoorde voor de eerste maal van hun leven zagen!"

"Hoe heet die ongelukkige eigenlijk?"

"Dick Haldane. Hij moet hier in de buurt heel bekend zijn geweest, want bij het licht in het lijkenkamertje herkende ook onze goedgevoede agent hem direct."

"Wat deed hij?"

"Niets! Hij was matroos geweest, maar een ongeluk aan boord had hem voor dat beroep ongeschikt gemaakt. Of hij naar werk zocht — dat is moeilijk te zeggen, maar wel staat vast, dat hij bezig was, zijn spaarduiten te verteren."

"Maar Edward — hoe kwam die man in het bezit van dat kostbare document?"

"Waarde Brand, ik mag mij er op beroemen, eenige kunsten en ambachten machtig te zijn — maar dat van gedachtenlezer heb ik tot mijn groote spijt nog steeds niet onder de knie! Maar wij zullen het waarschijnlijk spoedig te hooren krijgen!"

"Je bent dus werkelijk van plan, naar dat logement te gaan?"

"Ongetwijfeld!"

"Maar daar zal je moeten uitleggen, wie je bent! De bladen zullen morgenochtend namen noemen, Big Pete weet dan dus dat wij getuige zijn geweest van den moord — hij zal die twee schavuiten waarschuwen, die wel tot zijn vrienden zullen behooren —"

"Welneen, Brand! Hij weet er immers nog niets van! Er bestond nog maar een plan, hem het geheimschrift te laten ontcijferen! Wie zou er nu ook over zulke dingen gaan praten! Ik ben er van overtuigd, dat die drie de eenige waren die iets afwisten van den schat. De twee moordenaars hebben den derden man uit den weg geruimd — en zij zullen wel allereerst trachten, zelve het geheimschrift te ontraadselen, zonder er anderen bij te betrekken!"

"Ik wilde je nog een ding vragen, Edward — en dan beloof ik je, je verder blindelings te volgen in deze nieuwe, zonderlinge onderneming!"

"Laat maar eens hooren, Brand!"

"Als het document betreffende den schat in geheimschrift is opgesteld, hoe weten dan degenen die het in bezit hebben, dat het ook inderdaad een begraven schat betrof?"

"Brand, als ik een geleerde was, zou ik nu zeker een vertoog van een half uur houden, en er mij uitpraten, maar ik ben geen geleerde, en ik zeg je dus ronduit — ik weet het niet! Maar vermoedelijk heeft weer een ander, die wel degelijk den aard van het document kende, het aan Dick Haldane vermaakt. Dat alles raakt mij ook eigenlijk niet. Het voornaamste is

dat ik het zelf in handen krijg, en — over twee uren hoop ik zoover te zijn!”

„Wat!? Moet dat vannacht nog geschieden?” riep Brand ontdaan uit.

„Dat spreekt vanzelf — anders gaan zij misschien op den loop, en brengen het ding in veiligheid! Vergeet niet dat zij morgen uit de bladen zullen lezen wat er gebeurd is! Ze weten dan, dat zij bespied zijn, dat hun slachtoffer uit het water is opgehaald en herkend is, dat de politie weet dat de ongelukkige beroofd is, hetgeen uit den toestand van zijn kleeren duidelijk sprak — en zij zullen zich dus veiligheidshalve verscholen houden! Maar vannacht moeten zij zich nog volkomen veilig voelen.”

„Dan zou het misschien beter zijn geweest, als wij aan de politie verzocht hadden, zoogenaamd voor haar eigen bestwil, het geheele voorval voorloopig stil te houden, teneinde de moordenaars in slaap te sussen.”

„Natuurlijk heb ik dat ook gedaan, Brand,” hernam Raffles kalm — „maar de inspecteur zag de zaak nu eenmaal anders in. Zijn ervaring had hem juist geleerd, dat de boosdoeners in zulke gevallen zenuwachtig worden en zich spoedig verraden! Maar hier hebben wij Old

Gravel Lane al, — en daar hangt zoowaar een verguld anker te bengelen aan een ijzeren stang. Wij zijn dus hier aan het goede adres en als alles ons meeloopt, Brand, dan zal deze nacht de aanvang zijn van een spannend, belangwekkend avontuur!”

„Als spannend gelijklopend is met gevaarlijk — dan zul je ongetwijfeld de waarheid spreken, Edward! En het kon wel eens heel anders afloopen, als je je het op dit oogenblik voorstelt.”

„De afloop moet zijn, Brand, dat de twee moordenaars achter slot en grendel komen — en dat wij in het bezit geraken van dat geheimzinnige stukje papier, dat die beide schurken ertoe dreef, hunnen makker van het leven te berooven,” hernam Raffles koeltjes, „en het een zoowel als het andere moet slagen. Het is jammer genoeg dat wij er zonder Henderson op uit zijn gegaan, onzen trouwen helper, maar het is nu eenmaal niet anders, en het zou te lang ophouden, wanneer ik hem liet hier komen. Iedere minuut is op dit oogenblik kostbaar en die twee signeurs mogen mij in ieder geval niet door de vingers glippen, maar hier zijn wij er, en nu is het zaak, onze rol goed te spelen!”

DERDE HOOFDSTUK.

HET LEGGEN DER MIJNEN.

Raffles en Brand traden onbevreesd binnen, na de deur van het kleine logement te hebben geopend.

Die deur gaf rechtstreeks toegang tot een tamelijk morsige gelagkamer, waar zich op dit oogenblik slechts weinige personen bevonden, meerendeels varengasten van verschillende nationaliteit, zooals duidelijk te hooren was aan het mengelmoes van talen, dat zij in hun drukke gesprekken deden hooren.

Big Pete in persoon stond achter de smalle toonbank, in zijn hemdsmouwen, ofschoon het ook hier binnen tamelijk koud was. Zijn bijnaam was aanstonds begrijpelijk voor iedereen die slechts een enkelen blik op hem wierp. Hij was lang, hij had een stierennek, en hij was breed geschouderd. Het lage voorhoofd, de breede kaken, en de kleine, diep in het hoofd liggende oogen, wezen op een wreede, listige inborst.

Hij had onmiddellijk de nieuwelingen in

het oog gekregen, wenkte hen bij zich, en vroeg, zoodra zij voor de toonbank stilstonden:

„Wat moeten jullie?”

„Kunnen we hier soms voor een paar dagen een kamer krijgen, baas?” vroeg Raffles.

Big Pete monsterde hen eenige oogenblikken aandachtig en zeide toen langzaam:

„Als je maar centen hebt, kun je altijd bij mij terecht!”

„We willen wel vooruit betalen!” zeide Brand aanstonds. „Wij komen niet met leege handen.”

„Dat is best!” hernam de reus. „Betaal me dan maar drie nachten vooruit. Dan blijven we goede vrienden! Moeten jullie wat drinken?”

„Geef ons maar een glas warme melk!” zeide Brand onverschillig.

De waard keek alsof hem een of ander schandelijk voorstel was gedaan, en herhaalde met

een trek van afgrijzen op zijn breed gezicht:

„Melk? En een vol glas? En warm ook nog? Moet je er soms suiker in hebben? Van welke streek ben jij? Vaar jij op een schip of op een kinderwagen? Bij mijn ziel, man — al zoek je mijn heele huis door, van den kelder tot den zolder, dan zul je er geen druppel melk in vinden. Waarom vraag je niet liever limonade of fosco?”

„Mijn maat is koud, en hij doet aan de afschafferij!” hielp Raffles Brand, na hem gevoelig op de teenen te hebben getrapt. „Geef mij maar een glas brandewijn — en van je sterkste, en hij zal het wel met koffie stellen! Apropos, komen Jim en Sid hier nog vanavond?”

Raffles zag onmiddellijk dat hij een vrij gevaarlijke vraag had gesteld, want Big Pete fronste de wenkbrauwen, keek achterdochtig, en zei toen bedachtzaam:

„Er zijn zooveel Jim's en zooveel Sid's — misschien komen ze — misschien komen ze ook niet! Ken je hen?”

„Anders zou ik niet naar hen vragen!” antwoordde Raffles kortaf.

Hij liet zijn stem dalen, keek eens in het rond, boog zich over de toonbank heen en vervolgde fluisterend:

„Ik heb een prachtzaak op het oog — en zij kunnen helpen!”

Het gezicht van den waard helderde onmiddellijk op, hij gaf Raffles een knipoogje en zeide eveneens op gedempten toon:

„Het zijn pientere jongens! Voor alles te gebruiken! Ik heb hen in geen twee dagen gezien — en ik weet ook waarachtig niet of ze nog komen, maar ik denk het toch haast wel!”

Raffles zag den man eens goed aan, en bemerkte dadelijk, dat hij de waarheid sprak. Er was voor Big Pete ook niet de minste reden om te liegen.

De waard had intusschen een groot glas brandewijn ingeschonken, en Raffles dronk het voor de helft leeg met een stalen gezicht, als iemand die deze ellendige, vervalschte drank voor dagelijksche versnapering heeft. Brand kreeg zijn koffie en die was niet veel beter. Toen werd er een allersmerigst jongetje geroepen, waarschijnlijk een spruit van den waard, die in opdracht kreeg, den beiden logeerkasten hun kamer te wijzen.

Zij moesten twee smalle, donkere trappen op, waarvan de treden door ouderdom komvormig waren uitgesleten, de jongen opende op een portaal een deur, en liet hen in een ijskoud kamertje, waar twee kribben stonden, en dat er verre van aantrekkelijk uitzag.

Stoken kon men er ook niet, want dat was een weelde, die Big Pete aan zijne gasten niet toestond, en de verlichting had plaats door middel van gas. Dit was dan ook de uiterste concessie, welke de logementhouder aan den modernen tijd had gedaan.

„En vader vraagt, of jullie nog eten motten!” zoo liet de jongen zich hooren, toen Raffles het licht had aangestoken.

Brand ijsde bij het vooruitzicht, iets te moeten nuttigen dat misschien door dit onsmakelijke telgje van den waard werd binnengebracht en dat uit een keuken kwam, die hij zich heel goed kon voorstellen, maar Raffles antwoordde onmiddellijk:

„Wis en waarachtig jongen, we gaan weer naar de gelagkamer! Deze kamer is best, een waar juweeltje! Uitzicht op de binnenplaats — het kon niet mooier! Donzen matrassen — stroomend water — een badkamer! Je vader verwent ons!”

De jongen liet een schor lachje hooren, zoo grappig vond hij het denkbeeld van een badkamer in zijn vaders huis, en toen gingen Raffles en Brand wederom naar beneden.

Een kamersleutel kregen zij natuurlijk ook niet, want dat waren allemaal „nieuwerwetsche geintjes” waarvan Big Pete niets moest hebben. Die bang was dat ze hem 's nachts zouden stelen kon de knip op de deur doen, en daarmee uit.

Het was nu wat voller in de gelagkamer dan zooeven, en Raffles en Brand waren er nauwelijks binnengetreden, of de straatdeur ging weer open, en twee kerels traden binnen, die blijkbaar geruimen tijd langs de straten hadden gezworven, want hun kleeren waren nat van de sneeuw, en hun haren dropen.

De een was zeker niet ouder dan een jaar of vijf en twintig en vroeger zeker knap geweest, ofschoon zijn gelaat nu reeds verwoest was door de sporen van allerhande uitpattingen, de tweede kon veertig zijn, en had een grof, gemeen gezicht, met ruige wenkbrauwen, een breede, platte neus, en vreemd schitterende, groengrijze oogen.

Zij liepen onmiddellijk op de toonbank toe, zonder links of rechts te zien, en Raffles zorgde dat hij in de nabijheid bleef.

En het volgende oogenblik wist hij, dat die twee mannen degenen waren, die hij en Brand na den lafhartigen moord hadden zien vluchten, want hij hoorde Big Pete duidelijk tot hun fluisteren:

„Jongens, daar is een vreemde vlerk, die jullie hebben moet! Hij zegt dat er wat te verdienen valt!”

Raffles kwam onmiddellijk naderbij, en voelde vier stekende oogen hem als het ware doorpriemen.

Zwijgend namen Sidney Halloway en Jim Baker hem op.

Toen zeide de eerste, oudste, langzaam:

„Ik heb dien man nooit van te voren gezien! Wat moet hij van ons?”

„Dat zal ik je zelf wel zeggen, Baker!” zeide Raffles. „Je zult er zij bij spinnen. Maar niet hier — wat ik je heb voor te stellen, daar hoeft niemand anders bij te zijn.”

Baker scheen Halloway even met den blik te raadplegen, en toen deze haast onmerkbaar knikte, zeide hij met een licht schouderophalen:

„Ik heb er niets op tegen! Willen we naar buiten gaan?”

„Liever niet, Baker!” antwoordde Raffles lachend. „Wij komen er net vandaan, en het is hondenweer. We hebben hier een kamer gehuurd — en daar kunnen we rustig praten!

„Maar je eten?” vroeg de waard, die nieuwsgierig iets had trachten op te vangen.

„Dat komt zoo aanstonds wel!” gaf Raffles ten antwoord. „Kom maar — laten we de zaak gauw opknappen.”

Op dat oogenblik ging de deur opnieuw open, en er trad een vrouw binnen, die even zoekend rondkeek, en toen aanstonds op Halloway toeliep.

Zij kon zeker mooi genoemd worden, met haar glanzende, donkere oogen, haar modieuze japon, haar slanke, goedgevormde beenen, en haar olijfkleurig, ovaal gezicht, maar het was de schoonheid van een mooi roofdier — onheilspellend en vol gevaren!”

Zonder zich in het minst te geneeren, sloeg zij dadelijk de armen om den hals van den jongeman, kuste hem op den mond, en zeide op een toon van verwijt:

„Ik loop al den heelen avond naar je te zoeken, Sid! Waar heb je toch gezeten?”

„Houd je mond!” beval Sid nu op zachten toon, maar zoo dat Raffles en Brand het verstonden. „Praat niet zooveel! Later zal ik het je wel vertellen! Hoe kom je hier?”

„Wel, ik zocht naar je! Zijn dat vrienden van je?”

Haar donkere oogen keken vragend naar Raffles en Brand.

„Dat weet ik nog niet!” antwoordde Halloway lakoniek! „Dat zal gauw genoeg blijken. Wij moeten met hen praten!”

„Een goed zaakje?” vroeg de vrouw nieuwsgierig.

„Houd je snater!” beval Halloway ruw. „Je zult het wel te hooren krijgen als het zoover

is. Wacht ons hier maar — en dan zal ik het je wel vertellen — tenminste als het geen geheim is!”

Dit laatste zeide hij met een schuin oogje op Raffles, die geduldig terzijde stond, en wachtte tot dit gesprek zou zijn afgelopen.

De vrouw trok een pruilend mondje, maar zij was blijkbaar gewend, stipt de bevelen van haar lief op te volgen, want zij ging zuchtend aan een tafeltje zitten, en zij maakte wel een zonderling contrast met haar morsige omgeving, die modieuze, gepoederde, geverfde demi mondaine.

„En nu zijn we tot je dienst, mannen!” zeide Baker, die ongeduldig had gewacht. „Maar noem ons eerst jullie namen. We weten graag met wie we te doen hebben.”

„Ik heet Harry Sullivan, en dit is mijn maat, Andy Brown.”

„Vooruit dan maar — en ik hoop dat jullie ons niet voor gek naar boven laat loopen, maar dat het een goede zaak is! En dan moet je ons maar meteen eens vertellen, hoe jullie wist dat wij voor een aardig zaakje te vinden waren!”

„Jullie zijn zóó bekend hier in de wijk!” zeide Brand schouderophalend.

Dat compliment scheen niet verloren te gaan, want Baker riep vol trotsch:

„Daar zeg je een waar woord, maat! Pete, laat wat drank boven brengen, want er moet misschien worden gepraat, en we zouden droge kelen kunnen krijgen!”

„Nog een oogenblikje!” kwam Raffles.

Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, en vroeg geheimzinnig:

„Als je hier weggaat, uit het logement van onzen vriend Big Pete, moet je dan volstrekt door de gelagkamer en langs de straatdeur?”

„Nee man!” antwoordde Baker. „Dat is hier beter ingericht! En als er weggelopen moet worden — dan lappen we hem dat door een achterdeur. Als het noodig is zullen we je die wel wijzen, maar daar wachten we liever nog wat mee!”

„Zooals je wilt!” hernam Raffles lachend. „Kom dan maar mee!”

En het viertal verliet de gelagkamer, beklom opnieuw de trap, en betrad de ijskoude kamer, waar Raffles dadelijk licht maakte.

Onder de lamp stond een ronde tafel, met twee stoelen er bij. Brand ging op een van de bedden zitten, op alles voorbereid, en met zijn rechterhand om de kolf van zijn browning in zijn broekzak geklemd, terwijl Raffles zich tevreden stelde met den kofferknecht.

De gordijnen waren zooeven reeds dicht-

getrokken, en men behoefde dus niet voor nieuwsgierige oogen te vreezen.

Zij zaten nauwelijks, of er werd op de deur getikt, en het morsige zoontje van den waard bracht een flesch jenever met vier glazen op een blad binnen.

„Nu kunnen we spreken!” riep Baker uit en hij ontkurkte de flesch, schonk de glazen vol, sloeg den inhoud van het zijne in een teug naar binnen, veegde zijn lippen af, en zeide tot den jongen:

„Sta jij op een schop te wachten, Johnny? Niet? Sta daar dan niet zoo nieuwsgierig te luisteren en maak dat je wegkomt. Je vader zal je wel noodig hebben!”

De jongen ging heen, trok de deur achter zich dicht, en men hoorde zijn stampende stappen, toen hij de trappen weer afliep.

Toen het weer stil was geworden, begon Holloway, die Raffles en Brand onophoudelijk beurtelings had zitten opnemen:

„En steek nu maar eens van wal met jullie voorstellen! Of nog liever — vertel eerst eens

waarom jullie juist ons hebt uitgepikt, om een zaakje met je op te knappen.”

„Wel,” antwoordde Raffles opgewekt, „omdat jullie tweeën nu juist precies de eenige zijn, die mij van nut kunnen zijn bij deze zaak!”

„Van nut?” herhaalde Holloway langzaam. „Dat begrijp ik niet goed! Het is toch zeker iets met samen opdeelen?”

„Nu, daar zou ik geen eed op durven doen!” antwoordde Raffles, aan zijn glas nippend.

Baker sperde zijn zonderling lichtende oogen wijd open, keek zijn makker eens aan, en riep uit:

„Ben jij soms een grappenmaker van beroep? Van nut zijn? Niet gelijk opdeelen? Sid, ik geloof waarachtig dat hij ons neemt waar we bij zitten! Vooruit — zeg waar het op staat, en wat je voorstel is!”

„Nu dan, heeren — mijn voorstel is, dat ik voor jullie beiden den inhoud ontraadsel van het stuk papier, dat jullie twee uren geleden hebt afgenomen van Dick Haldane, nadat jullie hem vermoord en in de Theems gegooid hadt.”

VIERDE HOOFDSTUK.

HET DOCUMENT GAAT IN ANDERE HANDEN OVER.

De slag kwam zoo plotseling en was zoo raak, dat Baker en Holloway enkele seconden onbewegelijk bleven zitten, grasgroen.

Toen wilde Baker met een ruwen vloek opspringen, maar snel als de bliksem had Raffles zijn revolver gegrepen, die hij al dien tijd handig verborgen had gehouden in de buiging van zijn knie, en richtte ze op den kerel, terwijl hij kalm zeide:

„Als je niet onmiddellijk weer gaat zitten, Baker en met je handen voor je op de tafel, dan heb je den langsten tijd geleefd! Je denkt toch zeker niet dat ik me ook maar een seconde zou bedenken, een hondsvot als jij bent, een paar jaren eerder naar de plek te sturen, waar je vroeg of laat toch zeker terecht zult komen? Zoo is het goed! En mijnheer Sid Holloway mag ik zeker ook wel uitnoodigen, hetzelfde te doen, of wij worden kwaad, en dan valt er met ons geen huis te houden! Ziezoo! Onze twee revolvers gaan gauw af — bedenk dat! En nu kunnen wij eens rustig, gemoedelijk praten! Jullie hebben natuurlijk gehoord wat ik vroeg, nietwaar?”

Terwijl de woorden met moeite over zijn lippen kwamen, stamelde Holloway heesch:

„Wie zijn jullie? Stillen?”

„Bedoel je daarmee of we van de politie zijn? Neen Holloway! Maar ik weet niet of dat voor jullie veel verschil maakt!”

„Wie zijn jullie dan! Wat hebben jullie gezien?”

„Alles man! We hebben gezien en we hebben gehoord, in het steegje dat op Green Bankx uitloopt. Ja, er is wel reden voor jullie om te schrikken! Dat was een leelijke zaak! De arme Haldane is dood — dat begrijp je ook wel, na die verschrikkelijke wonde en de onderdompeling in het stinkende Theemswater. Wij hebben hem er nog uitgevischt zie je — en toen leefde hij nog een beetje — ik zou je raden, Baker, je hand geen streep meer te verroeren, want bij den hemel kerel, ik maak een zeef van je dikke lichaam! Wat zei ik ook weer? O juist! De man dien jullie vermoord hebt, had nog de kracht om een paar woorden te fluisteren — en die waren van drommels veel belang! Hij sprak van een document, dat moest worden ontraad-

seld, van een schat — van een eiland — — nu, jullie kunnen je voorstellen, hoe nieuwsgierig wij werden! Ten slotte noemde hij nog jullie namen — en toen blies hij den laatsten adem uit!”

„En daarvoor zal hij vervloekt zijn!” riep Halloway met een vreeselijken vloek, terwijl zijn tanden van woede over elkander knarsten. „Maar van dat document weten we niets — geen steek — nietwaar Baker?”

„Geen sikkepitje!” bevestigde Baker, met een poging om te grijnslachen, dat aan zijn gelaat een afschuwelijke uitdrukking gaf.

„Nu, dat zullen wij spoedig genoeg zien!” hernam Raffles kalm. „Maar voor ik tot een visitatie overga, stel ik jullie voor, heeren moordenaars, je liever niet te verzetten en te doen wat ik je zeg! Jullie zien er uit als twee stommelingen, het zij gezegd zonder het minste opzet om jullie onaangenaam te zijn, en ik ben ervan overtuigd, dat jullie jarenlang met dat stukje papier in je zak zoudt loopen, zonder het te kunnen ontraadselen! Er is ook sprake van een plattegrond, maar daaraan heb je geen steek, als je niet weet wat er in het geheime document staat! En denk maar niet dat Big Pete jullie zou kunnen helpen, zooals een van jullie in de steeg te kennen gaf. Trouwens — dan moest je er toch een man bij inhalen, en nu krijg je alleen maar twee, dat is dus maar een meer!”

De beide schurken hadden elkander een snellen, vragenden blik toegeworpen, en toen begon Baker weer, met een onvaste stem:

„Maar wie ben jij dan, dat jij denkt, zoo'n stuk te kunnen ontraadselen?”

„Je ontkent dus niet dat je het bezit?”

„Als je ons gezien hebt!” zeide Baker onwillig. „Je schijnt er al alles vanaf te weten. Wat zouden wij doen, Halloway?”

De jongste der beide mannen scheen nog een oogenblik na te denken, en zeide toen op grimmigen toon:

„Je bent op het oogenblik de sterkste — maar als je werkelijk dat vervloekte ding kunt ontraadselen, dan zijn we bereid — jullie mee te laten deelen, tenminste als de heele zaak geen boerenbedrog is!”

„Dat zal gauw genoeg blijken!” gaf Raffles ten antwoord.

„Nu dan, ik heb het in mijn zak! Mag ik het eruit halen?” vroeg Baker.

„Dat zul je wel laten!” antwoordde Raffles haastig. „Maat, steek jij je hand maar eens in hun zakken, maar geef mij eerst je revolver, dan kan ik je dekken! En haal er niet alleen dat mooie stukje papier uit, maar ook hun wapens!”

Ga achter hen staan — dan kan ik makkelijker schieten, als het eens noodig mocht zijn, en sta nu een voor een op, dan kan die beste Andy jullie gemakkelijker fouilleeren. Wie een stap verzet 'is een lijk! Jij eerst, Baker!”

Brand had zijn wapen aan Raffles overhandigd, en terwijl deze de beide schurken in bedwang hield, haalde de jongeman achtereenvolgens uit hunne zakken een heel arsenaal: twee geladen brownings, een boksbeugel, twee vlijmscherpe knipmessen, een soort van ploertendooder, en een doosje, dat met peper gevuld bleek te zijn, waarschijnlijk om het den tegenstander in de oogen te kunnen werpen, en ten slotte een smerige portefeuille die uit den binnenzak van Baker te voorschijn kwam, en die Raffles aanstonds naar zich toetrok.

Hij verzamelde alle wapens, stak ze zorgvuldig bij zich, en pas toen de beide mannen weer hadden plaatsgenomen in dezelfde houding van zoeeven, maakte hij de portefeuille open, die wat papier geld bleek te bevatten, maar ook een vergeelde enveloppe, waarvan het adres verbleekt was, en die twee stukjes perkament bevatte.

Het eene was een met een ongewende hand geteekende plattegrond, waarin een paar kruisjes met rooden inkt stonden, en daarbij een paar letters.

In een hoek was de windroos geteekend, teneinde het noorden aan te geven.

In den anderen hoek stonden twee initialen, een J en een B.

Het tweede stuk perkament, blijkbaar afgescheurd van een grooter vel, was met een ruwe hand bekrabbeld.

De letters stonden allen vlak naast elkander, zonder eenige tusschenruimte, en zonder leesteken.

Het zag er als volgt uit:

kpf gplctg 1684 jgdkm LqjcpDcmmgtubqq
pnwkvgpcpv xcpNwogaqrigvgkncpf Ocmco
gc 65000 iqwfgptaftu xgtdqtigpgpxnglw
ijggngp tccfrnggincpfgpgccpfgncpfvqpiv
gpbwk fgpgfgrncvvgitqpfpgiabwnvxpfgp

De beide schurken keken Raffles strak aan, terwijl deze zijn blikken liet glijden over die schijnbaar onbegrijpelijke samenvoeging van zoovele medeklinkers, en eindelijk vroeg Baker, die zijn ongeduld niet langer scheen te kunnen bedwingen:

„En vertel ons nu, wie of je dan ook bent, of je er een steek van begrijpt! Wij weten maar een ding — maar daar hebben wij geen steek aan!”

„Wat is dat eene ding?” vroeg Raffles, even van het papiertje opziende, terwijl Brand nu de bewaking op zich had genomen van de beide schurken, en geen oog van hen afhield.

„We weten den naam van het eiland, waar de duiten liggen!”

„Die staat hier anders nergens met zooveel letters aangegeven,” zeide Raffles terwijl hij den kerel strak aankeek.

„Dat is best mogelijk — maar wij weten hem! Dat was het eenige, wat — wat die Haldane ook wist! Dat papiertje had zijn vader gevonden in een ouden bijbel, die al eeuwenlang in de familie was, moet je weten — en die vader noemde den naam al! Dat is — hoe noemen ze dat ook weer — overlevering in de familie! Iedereen lacht erom, om dien schat, iedereen noemde dat eiland, maar Haldane lachte heelemaal niet — want die was pienterder! Die begreep wel wat er in dat vodje papier kon zitten!”

„En — hoe heet dat eiland dan?” vroeg Raffles.

Baker keek hem op zijn beurt strak aan, en antwoordde pas na eenige oogenblikken:

„Als jij zoo knap bent — ontraadsel jij dan maar eerst dat ding, want daar staat de naam ook in!”

„Dat ben ik ook van plan!” antwoordde Raffles bedaard, en hij stak de beide papieren weder in de enveloppe en deze in zijn binnenzak.

Halloway werd eerst krijtwit, daarna vuurrood van woede, en riep met bliksemende oogen:

„Je moet het doen waar wij bij zijn! Dat was de afspraak!”

„Welnee man!” hernam Raffles koeltjes. „De afspraak was dat ik het zou ontraadselen — maar dacht je dat ik dat voor jullie zou doen? Heb je een seconde geloofd, dat ik, John Raffles, zou kunnen en willen samenwerken met gemeene moordenaars als jullie zijn? Heb je er een oogenblik aan kunnen denken, dat ik den schat zou deelen met schurken van jullie soort, en jullie medewerking zou aanvaarden? Neen, neen — jullie zullen je lot niet ontgaan! Jullie zullen boeten voor den moord, aan dien rampzaligen Haldane begaan, wie hij dan ook zelf geweest mag zijn! Sta op, en ga daar beiden in dien hoek staan! En denk er om — bij de minste beweging zijn jullie er geweest! Vlug wat — wij hebben haast!”

Trillend van woede, maar machteloos stonden de beide schurken op.

En Brand trok de lakens van de kribben, en bond hun armen stijf op hun rug vast met behulp van die geïmproviseerde koorden, en zoo handig, dat zij even goed, en misschien

beter hun plicht deden dan sterke riemen.

Zij kregen hun eigen zakdoeken in den mond, hun beenen werden vastgesnoerd, toen werden zij ieder op een van de bedden gelegd, en ook daarop nogmaals vastgebonden met behulp van hun eigen broeksriemen.

Dat alles was binnen tien minuten verricht.

En nu richtte Raffles zich op, keek eens met walging op de beide schurken neer, die hunne handen bevlekt hadden met het bloed van een verraden kameraad, en zeide toen tot Brand:

„Ziezoo kameraad! Dat hebben wij keurig gedaan! Nu den eersten den besten politie-agent gewaarschuwd, en binnen de vijf minuten zijn onze mannen geknipt! Wij zullen aan Big Pete zeggen, dat zij reeds door den tweeden uitgang verdwenen zijn — en men zal hen dus niet missen, als wij beneden komen.”

Raffles was reeds naar de deur getreden, opende ze, en wilde reeds op de gang treden, toen hij de deur bliksemsnel weer sloot en er de beide knippen voor deed.

„Wat is er?” vroeg Brand verschrikt. „Waarom doe je dat?”

„Omdat ik bijna regelrecht vijf of zes goed gewapende kerels in de armen zou zijn geloopt, Charles! Dat komt er van als men buiten de lieve vrouwtjes en hare spreekwoordelijke nieuwsgierigheid rekent. Dat schoone wicht met haar mooie oogjes, is waarschijnlijk haren minnaar nageslopen en heeft het laatste gedeelte van ons belangwekkend gesprek gehoord. Zij is Big Pete gaan waarschuwen, die heeft assistentie gehaald — en laten wij maar zeggen dat tien seconden voor ons de grens zijn geweest, die dood van leven scheiden!”

Op dat oogenblik werd er woedend aan de deur gerukt, en een zware vuist sloeg met dreunend geweld op het bovenste paneel.

„Nu, dat ziet er vrij leelijk uit!” zeide Raffles. „Die deur houdt het zeker geen vijf minuten uit, en Big Pete heeft alle reden, dat onderdeel van zijn oud huis niet te sparen! Laat eens zien, wat het venster ons kan opleveren!”

„En die kerels, Edward!”

„Ja, met hen kunnen wij ons voorloopig niet bemoeien — het spijt mij — ik had het gaarne anders gezien, maar nu staat ons eigen leven op het spel!”

Raffles was met een enkelen stap bij het raam, dat, zooals gezegd, op de morsige binnenplaats uitzag.

Hij opende het, na het gordijn ter zijde te hebben geslagen en zag naar beneden.

Er was niet aan te denken, om van de tweede verdieping naar omlaag te springen, en van een regenpijp viel niets te bespeuren.

Maar op omstreeks twee meter van het raam liep een ouderwetsche brandladder van het dak tot een paar meters van den grond.

Het was echter onmogelijk, staande op de smalle vensterbank, de sporten van dien ijzeren ladder te bereiken.

„Een touw met een stevigen haak — en wij zouden ons gemakkelijk uit de voeten kunnen maken!” zeide Raffles, om zich heen ziende.

Plotseling viel zijn oog op een langen stok, die in een hoek stond, en die aan het boven-einde voorzien was van een sterken ijzeren haak.

Het voorwerp moest blijkbaar dienen, een klein tuimelraam te kunnen opentrekken, dat zich boven het eigenlijke venster bevond, en dat met een veerende knip gesloten kon worden.

Raffles greep dien stok onmiddellijk en onderzocht hem.

De ijzeren haak zat met twee stevige spijkers op het hout vast, en de stok zelf scheen stevig en nog nieuw te zijn.

„Daar zal het mee gaan!” zeide hij rustig.

„Edward! Ben je krankzinnig geworden!” riep Brand verschrikt uit. „Die stok zal breken, of de ijzeren haak zal het niet houden!”

„Mijn waarde — het is het eenige middel, en het moet dus ook gebruikt worden,” gaf Raffles bedaard te kennen. „Aanstonds hebben zij de deur ingeslagen, ik heb revolverloopen zien blinken op de trap, en wij zouden het onderspit delven!”

Raffles stond al op de smalle vensterbank, hield zich met de linkerhand vast, en haakte met de rechterhand den stok aan een der stijlen van de ijzeren brandladder, juist boven een der sporten.

Hij aarzelde nog even en het volgende oogenblik zette hij zich af, en zwaaide, hangende aan den stok, langs den muur naar den ladder toe, dien hij het volgende oogenblik kon grijpen!

Hij stak den stok aan Brand toe, die op zijn beurt op de vensterbank was geklauterd, en zeide op gedempten toon:

„Je ziet dat het mij hield, en ik ben vrij wat zwaarder dan jij! Waag het gerust — ik zal je grijpen!”

Slechts een kort oogenblik keek Brand naar beneden, in de donkere diepte. Maar hij hoorde achter zich de deur reeds krakend bezwijken en toen aarzelde hij ook niet langer.

Hij begreep dat zijn leven afhing van dien dunnen stok, maar het moest gedaan worden, want de schurken in de kamer zouden zeker

geen seconde aarzelen, hem neer te schieten.

Hij greep dus den stok stevig beet, zwaaide zich van de vensterbank, en had bijna de ladder bereikt, toen de spijkers zich begaven, die de haak aan het hout verbonden.

En zeker zou hij neergestort zijn, als Raffles hem niet met krachtige hand op het laatste oogenblik had gegrepen, en hem zoolang vastgehouden, tot hij zijn voeten op een van de sporten kon zetten.

Terwijl zijn hart in zijn borst bonsde, klauterde Brand zoo snel hij kon naar beneden, en Raffles volgde hem.

Een oogenblik hingen zij na elkander met hunne vingers aan de onderste sport en toen lieten zij zich vallen van een hoogte van nog geen twee meters.

Maar daarboven hadden de schurken reeds de wijze ontdekt, waarop de zoogenaamde stokers ontsnapt waren.

Twee huurer leunden uit het smalle raam, en het volgende oogenblik kraakte een schot.

Brand slaakte een kreet, en bracht snel de rechterhand aan zijn linkerschouder.

„Geraakt?” vroeg Raffles verschrikt.

„Ja — en ditmaal tamelijk leelijk ook. Maak dat je wegkomt, Edward — zorg voor je zelf.”

„Kun je loopen? Loop dan zoo hard als je kunt met me mee — als wij maar eerst van deze binnenplaats weg zijn.”

Brand voelde, dat het bloed hem van den bovenarm stroomde, en zijn arm voelde als verlamd. Hij begreep dat de kogel in het vleesch was gedrongen, in het dikste gedeelte van zijn arm, maar hij beet zijn tanden op elkaar, en zette het op een loopen, terwijl Raffles hem onder den rechterarm vatte.

Uit een deur kwam plotseling een man aanstormen, met opgeheven dolk, maar in het voorbijloopen gaf Raffles hem zulk een hevigen slag tegen de kaak, dat hij om en om buitelde, en bewegingloos bleef liggen.

Het volgende oogenblik stonden de beide vrienden onder een soort van poortgewelf, dat hen naar een donkere, verlaten straat bleek te voeren.

En toen Raffles zag, hoe doodsbleek Brand geworden was, bedacht hij zich niet, maar lichtte hem op in zijn sterke armen, en liep zoo snel hij maar kon naar de Theemskade.

Hij maakte hier aanstonds het eerste het beste roeibootje los, legde Brand erin, greep de riemen, en roeide haastig naar de overzijde, die daar donker en geheimzinnig lag.

VIJFDE HOOFDSTUK.

DE OPLOSSING VAN HET GEHEIMSCHRIFT.

Er waren een paar dagen verlopen sedert dit onvoorziene avontuur in het donkerste gedeelte van Londen.

Brand genas langzaam. De wonde was ernstiger geweest, dan Raffles aanvankelijk vermoedde. Hij had den kogel moeten verwijderen, de bloeding was tamelijk hevig geweest, daar hij onmogelijk de wonde aanstonds had kunnen verbinden, toen beide mannen op lijfsbehoud bedacht moesten zijn.

De jongeman was nog bleek, maar zijn sterk gestel zou hem zeker over veertien dagen weder de oude doen zijn.

Hij lag op de rustbank in zijn eigen kamer, waar de winterzon binnenscheen. Want sedert gisteren was het gaan vriezen.

En op dien morgen kwam Raffles bij hem binnentreden, met een nummer van de „Times” in de handen, en zeide glimlachend, na hem nauwkeurig te hebben onderzocht:

„Geen van de bladen begrijpen veel van de zaak, mijn jongen! Die beide geheimzinnige stokers willen den verslaggevers maar niet uit de gedachte, en zij helpen de justitie ijverig zoeken.”

„Dus nu hebben die arme stokers het toch weer wel gedaan?” vroeg Brand met een flauw glimlachje.

„Ja, dat is de jongste lezing!”

„Is er onderzoek naar hen gedaan in Grimsby?”

„Dat spreekt vanzelf, maar je begrijpt wel dat daar niemand iets kon mededeelen omtrent Sullivan en Brown! Er waren daar natuurlijk honderden Browns en tientallen Sullivans, maar zij waren of geen stoker, of zij hadden Grimsby nooit verlaten, of er was iets anders!”

„En de zaak in de kroeg van Big Pete? Weet de politie dat wij daar geweest zijn?”

„Dat vermoedt zij slechts! Een van de bezoekers, een varengast, meende onze namen te hebben gehoord, en geeft ook een beschrijving van ons, die vrijwel overeen komt met het signalement van de twee mannen die den politie-agent bij het lijk van den ongelukkigen Haldane hebben gehaald.”

„Maar de schietpartij? De ingeslagen deur?”

„Dat is nu juist het eigenaardige — daar

spreken de bladen met geen woord van, maar ik vind dat heel begrijpelijk, want zij weten er niets van! Big Pete heeft natuurlijk gezweegen, en die twee schurken, Baker en Halloway, hebben natuurlijk heelemaal niets gezegd! Die hebben alle redenen om hun mond te houden! Ik geloof trouwens dat zij wel niet meer in Londen zullen zijn!”

„Zouden zij op de vlucht zijn gegaan?”

„Een vlucht kun je het moeilijk noemen! Ik vermoed eerder, Brand, dat zij naar dat bewuste eiland zijn getogen!”

„Weet je nu hoe het heet?”

„Ik heb nog niet de moeite genomen, Brand, het geheimschrift nader te bestudeeren, maar alsik mij niet sterk vergis, is het al zeer gemakkelijk op te lossen, en slechts onontwikkelde lieden als die Baker en Halloway konden het jaren bij zich dragen zonder de beteekenis te kunnen ontraadselen.”

„Maar — dan zullen zij ons voor zijn! Dan zullen zij alles weghalen!” zeide Brand woedend. „En dat alles mijn schuld! Ik houd je hier maar op met mijn lammen vlerk!”

„Ik zou me dat maar niet aantrekken, beste Brand!” zeide Raffles glimlachend. „Luister maar eens. Dat eiland is zeer ver hier vandaan, daaraan behoef je niet te twifelen, want onbewoonde eilanden — en onbewoond is het zeker — vindt men alleen nog maar in den Salomon-groep, de Pomotu-archipel, de Marianen, en soortgelijke eilandengroepen. Welnu, ik ben er van overtuigd dat die menschen zelven onmogelijk een schip hebben kunnen uitrusten om daar heen te gaan. Dat zou een zeer dure grap worden. En zelfs al wisten zij het geld bijeen te krijgen, dan gaat het uitrusten van een goed, groot schip, het bunkeren, het aanwerven van de bemanning, ook maar niet zoo gemakkelijk en zoo vlug! Ik daarentegen beschik over een vaartuig, dat minstens driemaal zoo snel is als een middelmatig stoomschip, en ik heb het voordeel, den plattegrond te bezitten, terwijl zij op goed geluk een geheel eiland zullen moeten afzoeken. En al was het slechts twee of drie kilometer in het vierkant — een goedverborgen plek vindt men niet zoo gemakkelijk!”

„Geloof je dat ik nog lang hier plat op mijn sofa zou moeten liggen?”

„Nog een week, Brand. Je hebt zeer veel bloed verloren. Maar dan mag je opstaan, en wandelen, en een week daarna, ik ben er van overtuigd, zal je je linkerarm weder volkomen tot je beschikking hebben en de oude zijn en een zeereisje zal dan de rest doen!”

„Hoera!” riep Brand opgewonden uit. „Dan zal ik je tenminste niet tot last zijn! Ik meen mij te herinneren dat je onderzoek hebt gedaan naar Big Pete, is hij er nog?”

„Nee, ook hij is met de noorderzon verdwenen, en van hem is evenmin een spoor te vinden als van Baker en Halloway.”

„Maar zij zullen dat waagstuk toch niet met z'n drieën durven ondernemen?”

„Dat hangt er geheel en al van af, met welk eiland wij te doen hebben, Brand! Bevindt het zich niet ver van een vasteland, dan kunnen zij eerst als gewone passagiers daarheen gaan, of, wat nog waarschijnlijker zou zijn, zich laten aanmonteren als tremmer, stoker of olieman en dus nog geld op den koop toe verdienen. Zij zouden dan in de haven van aankomst een motorboot kunnen huren, en daarmee oversteken. De zaak ligt echter anders, als zij een grooter schip moesten charteren. Dan zijn zij wel verplicht anderen in het geheim te nemen. Wie weet is er ook al te veel gepraat, hebben anderen iets vermoed, en den naam van dat eiland hooren noemen, en zich opgedrongen als medewerkers — zooals bijvoorbeeld ook Big Pete in hoogst eigen persoon. Ik heb het onderzocht — hij heeft zijn zaak tijdelijk overgedaan aan een neef, die nu in zijn plaats de gasten bedient. Misschien had de kerel een spaarduitje en heeft hij dat in de zaak gestoken.”

„En van dat alles weet de politie niets?”

„Volstrekt niets, Brand! Hoe zou zij ook? Zij zoekt nu naar ons, naar de twee stokers, zij zal hen natuurlijk nooit vinden, en de moord op den armen Haldane zal, als zoovele andere helaas, maar dan om een andere reden, onopgehelderd blijven — tenzij wij de zaak weder aan het rollen brengen, en dat zal geschieden, zoodra wij de beide ellendelingen weder in handen krijgen.”

„Maar het geheimschrift, Edward — laat het mij toch eens zien! Ik ben er zoo nieuwsgierig naar!”

„Zal het je niet te veel opwinden? Jij bent altijd zoo tuk geweest op dergelijke raadseltjes!”

„Volstrekt niet! Ik ben volkomen kalm! Je hebt trouwens zelf gezegd dat het niet veel om het lijf had!”

„En dat is ook zoo, Brand! Ik blijf er bij! Wacht — ik zal het gaan halen; ik heb het veilig weggesloten in mijn brandkast.”

Raffles verliet het vertrek, en eenige minuten later keerde hij terug met de enveloppe, en ging naast de sofa zitten, terwijl Brand zich een weinig oprichtte en in de kussens leunde.

Raffles legde den plattegrond voorloopig terzijde, maar ontvouwde het geel geworden stuk perkament, waarop de ruwe, groote, ongelijke letters echter nog duidelijk zichtbaar waren, en hield het zoo, dat Brand er ook gemakkelijk een blik op kon slaan.

De gewonde keek er eens even naar, en zeide na een oogenblik zuchtend:

„Het kan wel aan mij liggen, Edward — maar het draait mij voor de oogen. Het lijkt mij volkomen onzinnig toe!”

„Daar zal ik je onmiddellijk een verklaring van geven, waarde Brand! Dat is ten eerste het gevolg van volkomen gemis aan leestekens waaraan wij zoo gewend zijn, en vervolgens van het feit, dat de maker van het geheimschrift, zeker om de oplossing moeilijker te maken voor oningewijden, alle woorden aan elkaar geschreven heeft. Was dat niet het geval, dan zou de oplossing natuurlijk aanstonds veel gemakkelijker worden. Toch hoop ik je aanstonds te kunnen bewijzen, Brand, dat onze man een paar onhandigheden begaan heeft, die geen hoog denkbeeld geven van zijn snuggerheid. Merk je die zelf op?”

Brand wierp nogmaals een blik op het stukje perkament, en antwoordde na eenige oogenblikken:

„Bedoel je misschien dat hij in den eersten regel een jaartal heeft gebruikt en wat verderop nog eens een getal?”

„Ja, ook dat! Maar er is meer! Kijk maar eens op den eersten regel! Daarin komen twee hoofdletters voor. Volgens mij hebben wij hier dus heel zeker met een eigennaam te doen — en naar alle waarschijnlijkheid is dat de naam van den opsteller!”

„Het zou ook de naam van het eiland kunnen zijn, Edward!”

„Dat geloof ik haast niet, Brand! Ten eerste wordt de naam van de plek waar een schat begraven werd in dergelijke stukken pas op het laatst vermeld, en ten tweede, vind ik hier, wat verder, nogmaals twee hoofdletters en al geef ik toe dat ik hun beteekenis nog niet weet — ik geloof wel te mogen vermoeden, dat één daarvan de beginletter is van den naam van het eiland. Want dat het een eiland is — dat hebben wij uit den mond van den ongelukkigen Haldane zelf vernomen.

„Valt je nog meer op in dit stuk, Brand?”
„Natuurlijk! Dat er slechts zeer weinig klinkers in voorkomen.”

„Goed opgemerkt, Brand. Twaalf in het geheel! En dat is een zeer gering percentage — tenzij wij bijvoorbeeld te doen zouden hebben met een taal als het Poolsch, en dan nog zouden twaalf klinkers in zulk een vrij lang document abnormaal zijn!”

„Wat dunk je, Edward — zou het een zoo-genaamd cijfer-geheimschrift zijn?”

„Het is mogelijk, Brand, maar ik geloof het niet, en wel om deze reden, dat de opsteller enkele onhandigheden heeft begaan, die hem zouden kunnen verraden, en er dus niet de man naar is, om zulk een tamelijk ingewikkeld stelsel toe te passen. Men kiest dan een getal, bijvoorbeeld een of ander jaartal, of een ander, willekeurig, schrijft het document eerst in gewone taal op, plaatst onder iedere letter een cijfer van het getal, totdat alle cijfers gebruikt zijn, begint dan weer opnieuw, en voegt dan bij de letters van het origineel, opklimmend in het alphabet, evenveel letters als het daar-onder geplaatste cijfer aangeeft. Zoo kan het bijvoorbeeld voorkomen, dat onder de eene a een 2 geplaatst is, zoodat hier de letter a een c wordt — maar een eind verder kan er bijvoorbeeld een 7 onder geplaatst zijn, dan is het geen c meer, maar dan wordt het eensklaps een h! Daarom zijn deze geheimschriften zoo moeilijk te ontraadselen — men mag zelfs wel zeggen, dat zij volkomen onontraadselbaar zijn, als men het sleutelcijfer niet kent. En dat wordt natuurlijk nog moeilijker, als men, zooals hier, alle letters en woorden zonder eenig leesteken aan elkander rijgt. En nu zullen wij eens zien, in hoeverre wij kunnen speculeeren op de kleine gedachtenloosheid van onzen man, door die twee hoofdletters in den eersten regel. Natuurlijk kan ik het zeer goed mis hebben en behooren zij niet bij een naam, maar dat zal dan spoedig genoeg blijken!”

„Ik volg je met aandacht, Edward!”

„Nu dan, als die L en die D bij een naam behooren, dan moet de voornaam van onzen man bestaan uit 5 letters — in dit geval allen medeklinkers. Daar er natuurlijk geen enkele voornaam bestaat, die louter uit medeklinkers bestaat, kan het niet anders, of een van die vijf letters neemt de plaats in van een klinker. Verspringen nu de letters regelmatig, ik wil zeggen, plaatste onze vriend telkens een b voor een a, een c voor een b, een d voor een c, enzovoorts, dan behoeven wij slechts aan het probeeren te slaan, en wij hebben het spoedig genoeg ontdekt! Maar ik geloof dat wij ons heel wat tijd

kunnen besparen! Wat zeggen ons die vijf letters, Brand?”

„Geen ervan wordt herhaald, Edward, en dus kan er in den oorspronkelijken naam ook geen enkele letter tweemaal voorkomen!” antwoordde Brand opgewonden.

„Je hebt alweder een goedkeuring verdiend! Het is een naam met vijf verschillende letters, bijvoorbeeld Adolf — Johan. Weet jij er nog veel meer, Brand?”

De jongeman dacht ingespannen even na, en noemde toen nog:

„Felix — Harry, o neen, daar zijn twee r's in.”

Raffles keek hem glimlachend aan, en zei na eenige oogenblikken, toen hij bleef steken:

„Er zijn er inderdaad niet zoo heel veel, Brand! Laten wij Felix bijvoorbeeld maar eens probeeren. De f en de l schelen zes letters in het alphabet, maar — de e en de q schelen er heel wat meer, dus die naam deugt niet! Gaat het met Adolf misschien beter? Laat eens zien! De a en de l schelen 11 letters, de d en de q schelen er... dertien! Adolf treedt dus van het tooneel! Nu Johan! Help mij eens, Brand — ik raak al in de cijfers verward!”

En Brand begon op zijn vingers na te tellen:

„De j en de l — schelen drie letters, de o en de q — ook drie letters! De h en de j, wel, dat is merkwaardig! — ook drie! De a en de c — Edward, ik geloof waarachtig dat we er zijn! Drie letters! De n en de p dito!”

De jongeman had een kleurtje gekregen van opwinding, maar Raffles zeide rustig met een glimlach:

„Ik vermoedde wel dat het er drie zouden zijn, Brand!”

„Hoe kon je dat denken?” vroeg Brand verbluft!

„Dat vermoedde ik al na het zien van de twee eerste letters! Luister maar eens! Voor het jaartal op den eersten regel, komen 9 letters. Dat het een jaartal is — niemand kan er aan twifelen, en het zoo neer te schrijven was ook een domheid van onzen man. Want wat vooraf gaat kan bezwaarlijk anders luiden dan: „in het jaar” of wel „in den jare”. En of het nu toeval is — maar de k is even ver van de i verwijderd als de t van de n! Dat zijn onze twee beginletters!”

Brand had stil toegeluisterd, en zeide nu vol bewondering:

„Als men het jou hoort verklaren, Edward, dan lijkt het zeer eenvoudig! Maar ik wilde je toch een opmerking maken!”

„Laat eens hooren?”

„De voornaam Johan is niet Engelsch!”

„Wie zegt je dat dit stuk in het Engelsch is opgemaakt!” hernam Raffles met hoogopgetrokken wenkbrauwen. „Het kan evengoed een andere taal zijn — en dat acht ik zelfs waarschijnlijk, juist met het oog op den voornaam!”

„Het is dus Duitsch?” riep Brand levendig!

„Neen, want men spelt Johann in het Duitsch met twee n's. In het Hollandsch wordt die naam echter met één n gespeld.”

„Maar dan zullen wij het onmogelijk kunnen ontraadselen!” riep Brand teleurgesteld uit.

„Ik vind het niet aardig van je, Brand, dat je mijn kennis van de taal van Vondel onderschat!” hernam Raffles met een lachje. „Gelukkig weet ik er wel zooveel van, om een simpel geheimschrift als dit te kunnen ontraadselen. Wij weten nu niet alleen de beteekenis van de vijf letters l q j c p, maar ook van de eerste letter k, dat zijn er dus zes! Ik wijs je er slechts terloops op, dat wij klaarblijkelijk op den goeden weg zijn, daar de twee p's gelijkstaan met twee n's. Nu zullen wij hetgeen wij weten eens toepassen op wat wij nog niet weten in den eersten regel! Wij zullen dus eens invullen, wat ons bekend is, en krijgen dan:

kpfgplctg
i n n a

Wij kunnen hier dus gerust invullen: „in den jare” — en dat verschaft ons de kennis van niet minder dan vier letters meer — de f, de g, de l en de t! Wij weten er nu tezamen 11, Brand — zij schelen allen drie letters, en wij kunnen dus als een zekerheid aannemen, dat dit stelsel, een opklimming van 2 letters in het alfabet, door het geheele document wordt toegepast! Ik zal de letters eens overschrijven op dit blaadje dat ik uit mijn notitieboekje scheur en eens invullen! Heb een oogenblikje geduld — wij zullen het aanstonds weten.”

Raffles had zijn vulpen ter hand genomen, zat een oogenblik neergebukt over zijn blaadje papier en eindelijk stak hij Brand glimlachend het blaadje toe, waarop nu het volgende te lezen stond:

kp fgp lctg 1684 jgd km Lqjcp Dcmmgtubqqp
in den jare 1684 heb ik Johan Bakkerszoon

nwkvGPCPV xcp Nwoga qr jgv gkncpf
luitenant van Lumeij op het eiland

Ocmcogc 65000 iqwfgp tafgtu xgtdqtigp
Makamea 65000 gouden ridders verborgen

gp xgng lwiiggngp tccfrnggi ncpfgpfg ccp
en vele juweelen raadpleeg landende aan

fg ncpfvqpi vgp bwkfgp fgp rncvvgitqpf
de landtong ten zuiden den plattegrond

gp ia bwnv xkpfgp.
en gij zult vinden.

Brand tuurde een oogenblikje versuft op het stukje papier en gaf het toen Raffles terug met de woorden:

„Het is Grieksch voor mij! Doe mij een genoeg, en lees mij eens vlug wat daar staat!”

En met zijn heldere, mooie stem, las Raffles vloeiend het volgende voor:

„In den jare 1684 heb ik, Johan Bakkerszoon, luitenant van Lumey, op het eiland Makamea 65000 gouden Ridders verborgen, en vele juweelen. Raadpleeg, landende aan de landtong ten zuiden, den plattegrond, en gij zult vinden!”

„En geloof jij daar nu werkelijk aan?” vroeg Brand na eenige oogenblikken.

„Er is niet de minste reden, om er niet aan te gelooven!” antwoordde Raffles bedaard.

„Je weet toch zeker wel wie Lumey was?”

„Niet het flauwste denkbeeld van!”

„Dat zal ik dan maar schuiven op je toestand, of ik zou je een nul voor Geschiedenis moeten geven! Lumey was een zeer bekend aanvoerder der Watergeuzen, tijdens den opstand der Nederlanden tegen de Spaansche Overheersching! Ik weet ook zeker dat ik den naam van Johan Bakkerszoon wel eens gelezen heb. Je weet dat ik altijd het grootste belang heb gesteld in de geschiedenis van kleine landen, die zich zoo lang en zoo heldhaftig verzet hebben tegen een ondragelijke overheersching! Nu gebiedt de waarheid, de erkenning, dat die Watergeuzen niet steeds tot de bloem der Natie behoorden! Velen waren er bij, niet veel beter dan zeeschuimers, stoutmoedige piraten, die zich niet vergenoegden met de schepen van den vijand, maar die ook menigmaal, zoo tusschen de bedrijven door, een Fransch of een Engelsch vaartuig goede buit verklaarden, en die Johan Bakkerszoon is zeker zulk een zwerver op de wijde wateren geweest, die het tenslotte het veiligst vond, zijn buit ergens ver van zijn vaderland te gaan begraven, in de hoop, ze te kunnen gaan halen zoodra de tijden in zijn land wat rustiger zouden zijn geworden!”

„Dat laat zich hooren!” riep Brand uit, die met schitterende oogen had toegeluisterd. „Wat zijn gouden Ridders?”

„De gouden Zeeuwsche Ridder was destijds een zeer gewenscht betaalmiddel, ongeveer ter grootte van een hedendaagsche rijksdaalder, en die ook nu nog een waarde zal vertegenwoordigen van omstreeks een pond sterling.

Destijds werd er met het geld wel geknoeid, misschien nog iets meer dan tegenwoordig, maar thans gebeurt het wetenschappelijk, en te dien tijde durfde men althans nog niet aan het goud raken!"

"Maar dat is dan een zeer groot bedrag, nog afgezien van die juweelen!" riep Brand uit.

"En daarom zullen wij er ook spoedig eens naar gaan omzien!" zeide Raffles, en hij nam den plattegrond ter hand, en bestudeerde het papiertje een oogenblik aandachtig.

"Waar ligt dat elland Makamea ergens?" vroeg Brand na een oogenblik.

"Het maakt deel uit van den Salomon-groep, Brand."

"Dat is inderdaad een heel eind hier vandaan!" zeide Brand lachend. "En hoe zou men daar moeten komen, als men bijvoorbeeld niet onze duikboot had?"

"De naaste weg is de volgende, Brand! Ik neem daarbij aan, dat men van een vaartuig gebruik maakt. Men reist naar Genua, stapt op het schip naar Java, gaat daar over op een boot, die u naar Soerabaya brengt, steekt vandaar over naar Makassar, op het eiland Celebes, en vindt in die haven weer een vaartuig, dat u naar Townville, op de oostkust van Australië brengt. Vandaar vindt men scheepsgelegenheid naar Simpson Haven, en vandaar moet men dan maar zien verder te komen met een motorboot. De havenstad die ik je daar het laatst noemde, ligt op een der grootste eilanden van de groep."

"Je spreekt als een dienstregeling, Edward!" zeide Brand lachend.

"Ik zal het je maar bekennen — ik heb het gisteren al nagezien, ofschoon ik wel bijna zeker van mijn zaak was! En waar die reis minstens een maand in beslag neemt, als de schavuiten overal aansluiting vinden, terwijl mijn duikboot door de kleinste gaatjes kruipt en alleen maar een haven aandoet om de voorraden aan te vullen, — zoo zullen wij zeker wel bijtijds komen!"

"Dan hoop ik maar één ding, dat ik spoedig herstel!"

Juist dertig dagen na dit gesprek voer de Bruinvisch, de snelle, kleine duikboot van Raffles, zeer langzaam tegen het vallen van den avond langs de zuidkust van het eiland Makamea, na een voorspoedigen en gelukkigen tocht, door geen enkel voorval van beteekenis onderbroken.

De boot bevond zich aan de oppervlakte, en Henderson, de brave reus, de trouwe metgezel van Raffles en Brand, had juist voorzichtig den ronden, stalen deksel geopend, en het hoofd naar buiten gestoken, toen hij een lichten kreet slaakte en het haastig weer terugtrok.

In een soort van kleine baai, zachtjes rijdend op zijn anker, deinde een driemast schoener, met stoomvermogen, want de pijp was duidelijk zichtbaar, op en neder op de lange golven van den nauwelijks bewogen Oceaan.

ZESDE HOOFDSTUK.

DE WEDLOOP OM DEN SCHAT.

"Wat is er, Henderson?" vroeg Raffles, die aan het kleine stuurrad stond. "Waarom doe je het luik weer dicht?"

"Omdat er op drie kabellengten afstand een schoener voor anker ligt, mylord!" antwoordde Henderson zoo zacht, alsof men hem op dien afstand door een stalen huid van een halven duim dikte heen zou kunnen hooren.

Raffles liet een korten uitroep hooren van verbazing en teleurstelling, en zeide toen:

"Dan zijn zij toch heel wat vlugger geweest dan waarop ik gerekend had, Brand. Misschien hebben zij zich den weg aanzienlijk bekort door gebruik te maken van vliegmachines! Men zou

aldus de reis naar Java tot op 16 dagen kunnen bekorten!"

"Maar zijn het onze schatgravers wel?" vroeg Brand, wiens wonde volkomen genezen was, en die door de heerlijke zeereis zijn krachten had herwonnen.

"Ik geloof niet dat plezierreizigers voor hun vermaak dit kleine eiland zouden aandoen, met zijn schaarschen plantengroei, zijn gevaarlijke klippen rondom en zijn woeste verlatenheid!" gaf Raffles ten antwoord. "Er wonen hier volstrekt geen menschen, ook geen inboorlingen, want het eiland is sedert eeuwen taboe verklaard, en op straffe des doods mag

niemand er den voet zetten. Misschien heeft dat Johan Bakkerszoon juist bewogen, dat eiland uit te kiezen om er zijn schat te gaan begraven!"

"Zijn wij hier aan de bewuste landtong?"

"Neen, die moet, dunkt mij, nog omstreeks een halven mijl verder liggen. Ware het wat lichter, dan zouden wij ze nu reeds kunnen zien."

"Het is maar goed dat het niet licht was," merkte Henderson nuchter op, "anders zouden die schobbejakken ons ook gezien hebben."

"Was het een groot schip, James?" vroeg Raffles.

"Nu, het was een flinke schuit, mylord! Met minder dan acht man zou men die schoener zeker niet kunnen besturen."

"Zouden zij dan met acht man uit Londen zijn vertrokken?" vroeg Brand verbaasd.

"Dat denk ik haast niet, Brand," antwoordde Raffles nadenkend. "Dat zou de kosten maar vermeerderd hebben en dat was ook onnoodig. Maar in Simpson Haven zullen zij wel tot de ontdekking zijn gekomen, dat zij het met twee of drie man niet konden bolwerken, en hebben zij hulpkrachten in den arm genomen. Waarschijnlijk hebben zij daar dat vaartuig gehoord. Met een goeden wind mee, kan men den afstand gemakkelijk in twee dagen afleggen."

"Intusschen zullen die schurken ons het werk niet vergemakkelijken!" zeide Brand mismoedig. "Wat denk je te doen, Edward?"

"Ik denk onzen landtong op te zoeken, daar te ankeren, rustig het kriecken van den dag af te wachten, en dan den toestand eens in oogenschouw te nemen. Het eiland heeft een oppervlakte van bijna 17 vierkante mijlen. Dat is niet zoo gering, en wij zullen elkander dus niet zoo licht tegen het lijf loopen. Wij hebben den plattegrond, en niets anders te doen dan de aanwijzingen te volgen, die daarop vermeld staan. Heb ik het kaartje goed begrepen, dan is de schat begraven op nauwelijks een half uur loopens van de landingsplaats van Bakkerszoons schip."

"Dan moeten wij maar hopen dat het toeval ons gunstig zal zijn en dat zij ons uit den weg blijven," meende Brand. "Henderson, mijn maag begint wederom te jeuken! Is er iets te eten?"

"Wacht nog een kwartier, Brand, en je zult rustiger kunnen eten, want dan zullen wij voor anker zijn gegaan," zeide Raffles.

Brand snoof nog eens begeerig in de richting van het kleine kombuis achter in het kleine schip, maar hij schikte zich in zijn lot, en nog geen vol kwartier later voer de Bruinvisch

voorzichtig langs den oever van een grillig gevormde landtong, die zonder eenigen twijfel de door Bakkerszoon bedoelde plek moest zijn.

Zeër weinig boven het water uitstekend, en heel langzaam voer de Bruinvisch verder, en het was alsof zij op vloeibaar zilver dreef, want de maan stond vol aan een lichten hemel, en goot haar stralen uit over den Oceaan, het kale gesteente van den langtong en de grillig gevormde eiken en tamarindenboomen, die hier en daar aan den oever groeiden.

Een paar malen gleed de stalen boothuid rakelings langs de klippen, die zich verraderlijk onder de oppervlakte verborgen hielden.

Bij laag water zouden zij zeker beter zichtbaar zijn.

En eindelijk lag de Bruinvisch stil, in een soort van natuurlijk haventje, een kleine kreek, met oevers van verschillende formatie. Hier strekte zich een vrij breed strand uit, met donkergeel, grofkorrelig zand, daar rezen de rotsen bijna kaarsrecht op uit het water, en op een andere plek weder drong het wilde struikgewas door tot vlak bij den zeeoever, en hing er hier en daar in dichte toeven over neer, als een reusachtig prieel.

Het was op een van deze laatste plekken dat Raffles de boot eindelijk deed stilhouden. De ronde deksel werd geopend, en toen de drie mannen omzichtig op het dek waren geklommen, snoven zij de heerlijke zilten zeelucht op, bezwangerd met de geuren van vanielje en jasmijn, en zagen in het rond. De boot lag als het ware midden in een broeikas! Overal rezen de stengels van reusachtige waaierplanten.

De lianen verwarden zich met elkander en slechts hier en daar waren er kleine openingen zichtbaar in het gewirwar van bladeren en takken.

De schuilplaats bleek uitmuntend gekozen en men kon den toegang boven in het vaartuig gerust openlaten. Wilde dieren, slangen en alligators zou men hier vruchteloos zoeken.

Brand, die nog steeds iets in te halen had, viel gretig aan op het avondmaal, door Henderson bereid, en toen werd alles voor de nachtrust in gereedheid gebracht.

En met het luik open, zoodat voortdurend de geurige, frissche lucht naar binnen kon stroomen, sliepen de drie mannen rustig, tot dat het valse schijnsel van den morgenstond, als gezeefd door een groene sluier, door het ronde gat naar binnendrong en hen wekte.

Zij wierpen onmiddellijk het dunne dek van zich, ontkleedden zich geheel, kropen achtereenvolgens door het ronde gat naar buiten, en lieten zich van het schip af in het heerlijke

koele water glijden, waar zij een kwartier bleven rondplassen.

Het bad verfrischte hen heerlijk, nadat zij het een maand lang daar zonder hadden moeten stellen, en druipend, glinsterend van het water heschen zij zich weder op het stalen dek, en gingen zich daarna in de luchtigste kleederen steken.

Terwijl Henderson voor het ontbijt zorgde, legden Brand en Raffles de opvouwbare, stalen loopbrug uit, die tot een lengte van acht meter kon worden uitgeschoven, en zoo behoefden zij nog slechts door een ondiepte te waden, om het vasteland te kunnen bereiken, nadat zij links en rechts de struiken terzijde hadden moeten schuiven.

Aan den aard van den bodem was het aanstonds te zien dat het eiland Makamea van vulkanischen oorsprong is.

Het had zijn ontstaan zeker te danken aan een of andere uitbarsting, en niemand kon zeggen, of eenzelfde natuurverschijnsel later niet op dezelfde wijze weder dit kleine eiland in de golven zou doen verdwijnen.

Duizenden jaren terug was het zeker niets anders geweest dan een barre rots, maar de vogels hadden er zaadjes gebracht, de winden hadden er wellicht zeer kleine hoeveelheden teelaarde heengevoerd, en dat was voldoende geweest in deze tropische streken, waar de planten zelfs uit steen zouden opwassen, om hier en daar een woesten plantengroei in het leven te roepen.

Maar ook nu nog waren de boomen slechts spaarzaam, en vruchtbare weiden vond men er in het geheel niet. Hier en daar bijna ondoordringbare boschjes kreupelhout, en verder rotsen, en nogmaals rotsen.

Geheel in de verte verhief zich een lage berg, die thans in een soort van blauwe mist was gehuld.

Eenige oogenblikken keken de beide vrienden, staande aan het begin van de landtong, zwijgend om zich heen, totdat Brand zeide:

„Ik vind dat het een vrij mistroostigen indruk maakt, ondanks de schitterende zon, Edward!”

„Dat komt door het gemis aan frisch groen, aan de witte wolken, waaraan wij gewend zijn en omdat ieder spoor van leven hier schijnt te ontbreken, mijn jongen!” zeide Raffles.

Hij had den plattegrond te voorschijn gehaald, bekeek hem gedurende eenigen tijd, wees toen in de verte en zeide:

„Hier staat een figuur als een driehoek met een rood kruisje erbij. Dat is ongetwijfeld de rotspiek daarginds, die er uitziet als een reusachtige vinger, die ten hemel wijst. Eenmaal

daar, zullen wij verder zien. Bakkerszoon geeft dan nog een zeer grooten boom aan als steunpunt, een waterstroompje, en dan nogmaals een rots! Ik ben overtuigd dat het gemakkelijk te vinden zal zijn!”

„Des te beter! Laten wij ons maar haasten, want ik weet niet hoe het komt, maar een zeker voorgevoel zegt mij dat alles niet zoo vlot zal verlopen. Zullen wij eens op dien hoogen heuvel daarginds klimmen? Dan hebben wij een beter uitzicht! Misschien kunnen wij van daar den schoener van die schavuiten wel zien!”

„Dat is een uitstekend denkbeeld, Brand!” zeide Raffles. „Ik heb mijn Zeiss bij mij, die ons goede diensten zal bewijzen.”

Hij riep een waarschuwing tot Henderson, door het struikgewas heen, dat de boot aan zijn oog onttrok, en toen begaven de beide mannen zich naar den voet van een vrij hoogen heuvel, schaars begroeid met laag struikgewas, en dien zij, als ervaren bergbeklimmers, al spoedig beklauterd hadden.

En nauwelijks hadden zij zich plat uitgestrekt op den top, of Brand slaakte een kreet, en wees in de verte, in de richting van de zee.

Daar, zeer duidelijk zichtbaar in het heldere ochtendlicht, lag de driemastschoener nog altijd op dezelfde plek, en juist stak een met vier of vijf mannen bemande roeiboot van het vaartuig af, de riemen plonsten in het water, zoodat Brand zich verbeeldde het frissche geluid hier te kunnen hooren, en de jol gleeed over het spiegelgladde water naar den oever.

De afstand bedroeg zeker wel bijna drie kilometer, maar de sterk vergrootende kijker van Raffles deed zijn plicht, en onthulde hem hetgeen er daarginds voorviel.

Hij had er even door gekeken, toen hij zeide:

„Ik zie nu nog wel drie of vier kleine figuurtjes op het dek, en er zijn dus minstens acht kerels aan boord. En daar — vergis ik mij niet? Waarachtig — een rok! Een vrouwenrok, al is zij dan ook heel kort! Wel, wel, zij hebben damesgezelschap bij zich!”

„Dat kan natuurlijk niemand anders zijn dan het liefje van Halloway!” riep Brand uit. „Zij maakt er zeker een plezierreisje van! Kun je nog meer ontdekken?”

„Niets anders dan dat er een zonnetent op het dek wordt uitgespannen! Zij zijn dus zeker voornemens, hun schip als hoofdkwartier te blijven beschouwen! Dat bewijst ook dat zij nog nauwelijks een etmaal hier voor anker zijn gegaan! Ik kan nu de boot niet meer zien, want die is verdwenen achter een soort van kaap. Degenen die erin zaten, willen zeker de omgeving eens gaan verkennen! Het is jammer

dat zij den naam van het eiland kenden — maar wij zullen wel zorgen, dat zij aan die kennis niet veel hebben! Kom — wij zullen maar eens terugkeeren, en zien wat Henderson ons opdischt!”

Maar toen Raffles voor de laatste maal zijn kijker nog eens over den onmetelijken Oceaan deed dwalen, waar slechts als zeer vage streepjes de naastbijgelegen eilanden te zien waren, liet hij een onderdrukten kreet van verbazing hooren, en tuurde nog wat scherper.

„Wat zie je?” vroeg Brand nieuwsgierig.

„Een schip, Brand!”

„In deze wateren? Ik dacht dat zij hier nooit verschenen!”

„Dat gebeurt ook slechts hoogst zelden!”

„Wat is het voor een schip?”

„Het lijkt wel een zeer groote motorboot, grijs geschilderd, want ik zie geen schoorsteenen. Een oorlogsbodem is het niet. Maar wat het dan wel is, of mag zijn — het vaartuig zet koers naar dit eiland, daaraan valt niet te twifelen en nadert het uit het oosten!”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

EEN GEVAARLIJKE ONTDEKKING.

Nog een oogenblik bleef Raffles door zijn kijker turen, naar dat schip, dat daar naderde, maar de afstand was veel te groot, dan dat hij iets van een natievlag of iets dergelijks had kunnen onderscheiden.

Hij deed den kijker in zijn tasch, fronste even de wenkbrauwen en zeide toen:

„Dat vaartuig komt hierheen — maar met welk doel, dat zou ik onmogelijk kunnen zeggen! Geen enkel schip kan hier iets te zoeken hebben. Er kan geen sprake zijn van water innemen, want dat kunnen zij op de grootere eilanden veel beter doen! En daarom houd ik het er voor, Brand, dat dat schip wel zal afzwenken, voor we een uur verder zijn, omdat het een andere bestemming heeft dan dit eiland!”

„Waar zou het vandaan komen?”

„Naar alle waarschijnlijkheid van het Lord Howe Eiland! Dat is het voornaamste van de groep, met Amerikaansche ambtenaren en de rest! En nu zullen wij maar gaan ontbijten, en dan maar aanstonds aan het werk gaan!”

Vlug daalden de beide mannen de tamelijk steile helling weder af, drongen door in het boschje, waadden naar het begin van de stalen loopburg, klommen aan boord, en zaten een oogenblik later aan het ontbijt, dat bestond uit geroosterd brood, scheepsbeschuit, in wat wijn geweekt, gerookte tong, eenige schijven ham, en een kop uitnemende thee.

Toen zij verkwikt en verzadigd opstonden, was het omstreeks acht uur in den morgen — „plaatselijke tijd” zooals Henderson minachtend opmerkte, want zijn horloge, waaraan hij nooit met een vinger raakte, behalve om het op te

winden, wees natuurlijk een gansch anderen tijd aan.

De mannen onderzochten eerst zorgvuldig hunne geweren, deden hunne munitietassen vol patronen, en voorzagen zich tenslotte van de sterke, linnen zakken, zakken met beugels en draagriemen, welke Raffles opzettelijk voor dit doel had meegevoerd.

„Hoeveel wegen 60000 gouden ridders zoo-wat, mylord?” vroeg Henderson langs zijn neus, terwijl hij de nu nog ledige zak om zijn schouder gespte.

„Nu, zeker niet veel minder dan een honderdvijftig kilo, James!”

„Dan is het in orde, mylord!” zeide de brave reus lachend. „Die zal ik dan wel voor mijn aandeel nemen.”

„Ik zou de huid maar niet verkoopen voor ik den beer geschoten had, Henderson!” zeide Brand lachend. „Hier is het kompas, Edward!”

„Goed zoo! Nu nog onze drinkflesschen, onze knapzakken met levensmiddelen voor een enkelen dag, want ik reken er op dat wij lang voor het vallen van de duisternis zullen zijn teruggekeerd!”

Het gedroogde vleesch, de geconserveerde pastei, de busjes melk, waren spoedig ingepakt en tenslotte liet Raffles zelf de boot zoover zakken, na ze stevig verankerd te hebben, dat het dek nog maar weinige centimeters boven het water uitstak.

Het was bijna laag water, maar zelfs als het tij op zijn laagst was zou de boot nog altijd drijvende blijven. De ronde deksel, die nu alleen nog maar zichtbaar was, werd zorgvuldig

weggestopt onder takken en twijgen, de drie mannen liepen achtereenvolgens over de smalle landingsbrug, deze werd ingetrokken en in elkaar geschoven om tenslotte zorgvuldig te worden verborgen onder dorre takken en bladeren.

En nu konden zij wel gerust zijn, want slechts het allergrootste van alle toevallen zou de aanwezigheid van de boot aan de handlangers van Baker kunnen verraden.

En toen togen de drie mannen op weg, in noordelijke richting. Toen zij eenige honderden meters zwiingend hadden afgelegd, in de richting van den zonderling gevormden rots, begon Brand:

„Ook die schurken hebben hun landingsplaats in het zuiden gekozen! Zou dat toeval zijn, Edward?”

„Louter toeval, want van den inhoud van het geheimschrift wisten zij immers niets.”

„Wat zullen wij doen als wij hen op onze weg vinden?”

„Handelen naar omstandigheden, Brand! Vallen zij ons aan, dan zullen wij ons natuurlijk verdedigen.”

„Geloof je aan zulk een ontmoeting?”

„Alles is natuurlijk mogelijk, maar er zijn hier geen gebaande wegen die men kan volgen, je ziet dat er overal lage heuvels zijn, die het uitzicht belemmeren — en voor het overige moeten wij maar op ons goed gesternte vertrouwen!”

En nu gingen zij weder verder. De hitte nam langzamerhand toe en de mannen waren verheugd dat zij zich in hun dunste kleederen gestoken hadden.

Maar de afstand bleek toch niet mee te vallen, want zij hadden ruim drie kwartier nodig, alvorens zij den voet van den vingervormigen rotspiek bereikt hadden.

Raffles had zijn plattegrond weder te voorschijn gehaald, en wees, na het vergeelde perkament even te hebben geraadpleegd, naar een zwaren eenzamen boom in de verte....

„Daarheen!” zeide hij kortaf.

En weer ging de tocht verder, voorbij het tweede steunpunt, toen weder naar een zonderling gevormde rots, die er uit zag als een ontzaglijk groot menschenhoofd, (Bakkerszoon had dan ook op die plek een figuurtje geteekend dat een gelaat moest voorstellen) en tenslotte, na bijna twee uren te hebben geloopt, bereikten zij den voet van een begroeiden heuvel, waar Raffles het troepje liet halthouden.

„Wij zijn er!” zeide hij lakoniek.

Henderson keek om zich heen alsof hij verwachtte tot over de enkels door de gouden

rijders te moeten waden, en vroeg toen naïef:

„Ligt de boel hier ergens, mylord?”

„Tenminste — als onze Watergeus geen loopje met ons genomen heeft, James,” antwoordde Raffles. „Maar wij moeten niet voor den heuvel zoeken, of er achter of er op, maar er binnenin! Bakkerszoon heeft op zijn plattegrond hier eenige boompjes geteekend, met een pijltje erbij! Dat boschje daarginds kon het wel eens zijn! Neem je kapmes maar eens, James, en hak mij dat kreupelhout eens weg! Maar wacht wat — wij zullen eerst een half uur rust nemen, want gij lieden zult wel vermoeid zijn!”

„Vermoeid, mylord?” riep de reus verontwaardigd uit. „Ik heb geen rust of duur voor ik weet wat er achter die takken zit! Eerst het werk — en dan het genoeg!”

En meteen greep de reus zijn zwaar kapmes, liep met groote stappen op het boschje toe, dat halverwege de helling uit den rots wies, en begon er verwoed op los te kappen!

De bladeren en de takken stoven naar alle kanten heen en hij haalde ze met de linkerhand weg, en baande zich op deze wijze met moeite een pad door dit boschje, dat in de loop der eeuwen natuurlijk in omvang was toegenomen. En eensklaps hoorden Raffles en Brand, die achter waren gebleven om den maaltijd te bereiden, hem een juichkreet slaken:

„Een opening in den rots, mylord!” schreeuwde Henderson opgewonden. „Ik zal er wel niet door kunnen, want daarvoor is ze te smal, maar gij en mijnheer Brand zeker wel!”

„Dan zullen wij eens gaan zien!” zeide Raffles opgewekt. „Kom mede, Brand!”

En de beide vrienden beklommen haastig de helling, volgden het korte, door Henderson gebaande pad, en stonden het volgende oogenblik voor een soort van spleet, bijna manshoog, maar niet breder dan vier decimeters.

Zij wrongen er zich achtereenvolgens niet zonder moeite doorheen, maar reeds een paar meters van den ingang verwijddes de spleet zich plotseling, en bleek toegang te geven tot een vrij groot hol, waar het licht van hunne lantarens aanstonds weerkaatste in het nog volkomen onaangetaste ijzer van het beslag van een paar kleine kisten met ronde deksels.

In een hoek lag een zak, als een vod neergeworpen en die waarschijnlijk de juweelen bevatte, waarvan Bakkerszoon in zijn document gesproken had.

De kisten waren nog stevig en bleken goed gesloten te zijn. Maar Raffles wist wel, dat hij ook die oude ingewikkelde sloten binnen enkele tellen zou hebben geopend.

Hij wierp Brand een veelzeggenden blik toe, die nieuwsgierig in het kleine hol rondkeek, en zeide toen:

„Je bemerkt wel, Brand, dat moeder aarde nog heel wat geheimen in haar schoot verborgen houdt, waarvan wij niet hebben gedroomd! En onze vriend de Watergeus had gelijk! Help mij eens — ik geloof dat die kisten vrij zwaar zijn. Wij zullen ze bij daglicht overladen in onze rugzakken!”

Ieder van de beide vrienden greep een hengel en niet zonder moeite droegen zij de zware koffers — er waren er drie — een voor een tot bij de nauwe spleet, duwden ze er doorheen, en Henderson ontving ze met een juichkreet.

De zak van grof linnen, toegebonden met een touw waarvan de einden verzegeld waren met een groote, ronde schijf lak, die zeer duidelijk een of ander familiewapen vertoonde, bleek inderdaad juweelen te bevatten — ouderwetsche armbanden, rijk bezet met diamanten en robijnen, halsketenen, enkele losse diamanten, een klein parelsnoer van zeldzaam zuivere parelen, wel een paar dozijn ringen, met juweelen versierd, en nog andere voorwerpen.

Niet zoodra hadden de twee mannen zich weder door de smalle spleet gewrongen, of Raffles knielde neder op den rotsigen grond, en begon vol ijver het ouderwetsche slot van een der koffers te openen.

En inderdaad duurde het geen twee minuten of het slot sprong knarsend open, juist toen Henderson in zijn ongeduld het voorstel wilde doen, den kleinen koffer met bijlslagen te vernielen.

En toen de deksel werd teruggeklapt, blonken daar inderdaad in het licht van de zon duizenden goudstukken, en toen Raffles er een paar nauwkeurig beschouwde, zag hij dadelijk dat het inderdaad Gouden Rijders waren. Op de eene zijde stond een ruiter afgebeeld op een steigrend paard, en de keerzijde droeg de waarde-bepaling in een lauwerkrans.

En zoo waren al die stukken, welke Bakkerszoon jaren geleden zeker van een of anderen Zeeuwschen bodem had geroofd.

Henderson had zijn zak reeds geopend, en hij kreeg den inhoud van den grootsten koffer, naar recht en billijkheid, want hij was zeker wel zoo krachtig als Raffles en Brand tezamen.

De beide andere koffers ondergingen hetzelfde lot, ook hun inhoud werd in de rugzakken overgestort, en Raffles zeide onder tusschen glimlachend:

„Dit is nu de beroemde klank van het goud, die heel onze zonderlinge wereld regeert, Brand,

maar er zullen wel heel weinig aardbewoners zijn, die hem in werkelijkheid ooit te hooren krijgen zooals wij thans.”

En inderdaad was het een verleidelijk gehoor — de klare klank van de goudstukken, terwijl zij over elkander schoven en uit den koffer overgingen in den zak.

Henderson kreeg er den kleinen zak met juweelen nog bij, die hij aan zijn gordel bevestigde, en toen was het tijd, aan de lunch te denken.

En terwijl Henderson hiervoor zorgde, lieten Brand en Raffles hun blikken om zich heen wijden.

Veel viel er niet te zien, en het was wel begrijpelijk, dat dit eiland nooit eenige aantrekkingskracht had kunnen uitoefenen, zelfs op inlanders.

Bijna overal vertoonde zich de naakte rots in al haar woestheid, en op deze plek was de plantengroei al bijzonder schaars.

Overal gaapten kloven en ravijnen, sommige slechts weinige meters diep, maar andere schier peilloos, zoodat met zekerheid kon worden vastgesteld, dat de bodem van die spleten tot ver onder den zeespiegel moest reiken.

De berg, waarin zich de schatkamer bevonden had, belette het uitzicht naar het noorden, maar naar het oosten en het westen hadden de mannen een vrij ruim uitzicht.

Van dit punt konden zij onmogelijk de ligplaats van den schoener zien, maar Raffles besloot, zoodra de maaltijd gebruikt was, nog wat hooger te klimmen, en voorzichtig uit te spieden naar dat gevaarlijke schip van hunne vijanden.

Men zou hen op deze plek niet kunnen overvallen, want een halven kilometer in het rond zou niemand zich kunnen bewegen, of de drie mannen zouden het moeten zien.

Terwijl zij aten, bleven zij dan ook aandachtig rondzien, maar niets van beteekenis deed zich voor.

Alleen hief Henderson een enkele maal het hoofd op, luisterde aandachtig, en zeide toen glimlachend:

„Ik meende dat ik een jakhals hoorde, of een hyena, mylord!”

„Dan heb je je heel zeker vergist, Henderson! Dieren van dien aard komen op dit eiland in het geheel niet voor. Hoogstens zal men er misschien wat kleine veldmuizen en eekhoorns vinden! Maar ook dat betwijfel ik. Ik heb ook nog maar weinig vogels gezien, die hier misschien hun broedplaats hebben.”

„Het klonk anders net als het lachen van

de hyena, mylord — maar nu denk ik dat ik het zelf geweest zal zijn. Ik heb zeker van binnen gelachen, toen ik aan onze rugzakken dacht."

Zoodra de maaltijd geëindigd was, stonden de drie mannen op, gespten de nu heel wat zwaardere zakken aan, en klommen nog een twintigtal meters hooger, zoodat zij thans een vrij groot gedeelte van het eiland konden overzien.

Het eerste wat hen in het oog viel, was de schoener, die nog altijd op dezelfde plek geankerd was. Het was doodstil aan boord, en waarschijnlijk sliepen degenen die waren achtergebleven.

Er was tenminste geen schijn of schaduw van eenig leven te bekennen, en toen zagen Brand en zijn makkers iets heel anders, dat hen wel een weinig met ongerustheid vervulde.

Want op slechts een paar zeemijlen, zeker niet meer dan drie, van het eiland verwijderd, naderde daar nu de motorboot, die zij reeds eenige uren tevoren gezien hadden.

En nu was heel duidelijk de Amerikaansche vlag te zien, die van den achtersteven wapperde.

De boot lag laag op het water, was grijs geschilderd, en blijkbaar van een zeer krachtige machine voorzien, want het boegwater spoot in een dubbele fontein hoog naast den scherpen voorsteven op.

De boot was volkomen zeewaardig, dat was op het eerste gezicht te zien.

Zij had haar koers klaarblijkelijk een weinig gewijzigd, en was nu wat dichterbij de zuidelijke landtong, waarbij ook de schoener geankerd lag.

De drie mannen keken een oogenblik zwijgend naar het vaartuig, en toen zeide Brand op gedempten toon en hoofdschuddend:

„Ik zou wel eens willen weten wat dat te beteekenen heeft! Dit eiland is klaarblijkelijk het doel van dat schip — maar wat komt het hier zoeken?"

„Ons zeker niet, Brand, die gedachte kan zelfs niet bij ons opkomen!" verzekerde Raffles. „Als zij hier iets zoekt, die grijze, groote motorboot — dan moet het die schoener zijn! Want ik zal het je nu wel zeggen, Brand — wat daar nadert is een politieboot!"

„Zijn die hier dan?" riep Brand in de grootste verwondering uit!

„Wat dacht je dan? Dat deel van den Salomon-archipel, waartoe het eiland Howe behoort is Amerikaansch, en Amerika zou Amerika niet zijn, als het naar iederen vierkanten meter grond, die het toebehoort, niet een politieboot of een ambtenaar van de droogleggerij stuurde!"

„Maar waarom denk je dat het een politieboot is?"

„Ik denk het niet — ik weet het! Mijn kijker heeft het mij gezegd! Op de voorplecht zoowel als achteraan, heb ik zeer duidelijk een klein snelvuurkanon gezien! En bovendien staat er op de commando-brug een man met een uniformpet. Luister eens, Brand — dat bevalt mij niet! Wij zullen maar spoedig terugkeeren, want die boot kon wel eens al te dicht in de nabijheid van ons schip voor anker gaan!"

„Maar wat zou de Amerikaansche politie van dien schoener willen?" vroeg Brand weder, die reeds begon af te dalen.

„O, mijnheer Baker en zijn maats zullen misschien dat vaartuig wel gestolen hebben! Of hij heeft een ongelukkige hand gehad en in Simpson Haven toevallig juist een troepje schurken in zijn dienst genomen, naar wie de politie ijverig zoekt! Hoe dan ook — een politieboot komt hier niet voor de grap!"

„Om te oefenen misschien, mylord!" opperde Henderson.

„Het is mogelijk, James — maar ook dat geloof ik niet! Ik verzeker je dat die lieden meer dan voldoende oefening putten uit hun dagelijksche tochten over de wateren van den eilandengroep. En nu snel naar de boot, en dan maar aanstonds weder zee gekozen! Ik vrees dat het hier wat al te warm voor ons gaat worden!"

En de drie mannen begonnen de helling van den heuvel weder af te dalen, bereikten den zwaren boom, staken over naar den rotsnaald in den vorm van een reusachtigen wijsvinger, en zij hadden den afstand die hen nog van de kreek scheidde ongeveer half afgelegd, toen Henderson stil stond, aandachtig luisterde, en uitriep:

„Nu hoor ik dat blaffen alweder, mylord — en ik doe het heel zeker niet zelf! Hoort gij het ook niet?"

Raffles en Brand stonden op hun beurt stil, en luisterden onbewegelijk!

Ja, Henderson had zich niet vergist, heel in de verte blafte een hond!

De zeewind bracht het geluid tot hen over, en zij konden er zich niet in bedriegen. Het was zeker een klein soort hond, die daar blafte, vroolijk en blijkbaar opgewonden!

Er vertoonde zich een ernstige uitdrukking op het gelaat van Raffles toen hij op ernstigen toon beval:

„Vooruit makkers. Dat blaffen komt uit de richting van ons schip! De schurken schijnen een hond bij zich te hebben gehad — en ik moet bekennen dat ik aan die mogelijkheid

niet gedacht heb. De hemel verhoede, dat het dier hen op het spoor van onzen Bruinvisch heeft gebracht!"

Nog sneller loopend, ondanks de toenemende hitte en de zwaarte van hunne pakken, gingen de drie mannen zwijgend verder.

Zij hadden hunne geweren ter hand genomen, en waren op alles voorbereid.

En eindelijk naderden zij omzichtig de plek, kaal en zonder eenig sprietje, die zij nu wel moesten oversteken om het oeverbosch te be-

reiken, waarbinnen de duikboot verborgen lag.

Zij hadden zich plat uitgestrekt achter eenige lage rotsen, en toen zij nu omzichtig het hoofd ophieven, zagen zij, dat het ergst denkbare gebeurd was — — —

Uit het oeverboschje klonken opgewonden kreten, drie kerels plasten door het water, met groote stokken zwaaiend, en een kleine terrier liep, als dol blaffend in een grooten kring om het boschje heen.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

DE SCHAT KOMT IN DE GOEDE HANDEN.

Nauwelijks honderdvijftig meters scheidden de drie mannen van hun vaartuig, waarvan de aanwezigheid stellig door die kleine hond verraden was, die hun spoor had gevonden, en al blaffend en snuffelend zijnen meester en diens handlangers den weg had gewezen naar de duikboot.

Zij hadden zeker de takken en de bladeren weggeruimd, en toen noodzakelijk den ronden, stalen deksel moeten ontwaren, die van buitenaf vrij gemakkelijk geopend kon worden, door het losdraaien van een paar sluitbouten.

En Henderson dacht met dolle woede aan de vernieling, die de schurken zouden kunnen aanrichten onder de fijne, kostbare machine-deelen daar beneden in het schip, als zij eenmaal de afsluiting hadden kunnen verbreken.

Brand had met bleek gelaat even toegekeken, en vroeg toen fluisterend, heesch van woede en smart bij het denkbeeld dat de boot zou worden vernield:

„Zullen wij er niet aanstonds op af gaan, Edward? Zij zijn met hoogstens vier of vijf man, want zooveel zag je van het schip vertrekken.”

„Dan zouden wij ons zeer moeten haasten, Brand, want als wij het zouden ondernemen, over dit rotsplateau naar dit boschje te ijlen, dan zouden zij ons al heel gemakkelijk kunnen neerleggen, voor wij halverwege waren gekomen! Maar wij zullen het van terzijde wagen, waar wij beter gedekt zullen zijn, want daar liggen overal rotsblokken, die vrij dicht zijn begroeid.”

Zonder een oogenblik te verliezen begaven de drie mannen zich weder op weg zoo snel

zij maar konden, en het was wel een zeer gelukkige omstandigheid, dat de wind, van zee kwam, en de hond hen dus niet zoo spoedig in den neus zou krijgen! Het was een vermoeiende tocht, maar daarom bekommerden zij zich niet. Hun doel was alleen, zoo spoedig mogelijk die schurken op het lijf te kunnen vallen, die daar nu bezig waren, bezit te nemen van hun kostbaar schip, dat onmisbaar voor hen was geworden!

En zeker zou het niet lang duren of zij zouden de afsluitplaten van de machinerie hebben geopend, en die uit louter wraakzucht totaal vernielen, wel wetend aan wie die duikboot moest toebehooren.

Van rots tot rots sluipend, in gebukte houding en een vrij groote omweg makend, naderden zij nu van terzijde het boschje aan het begin van den landtong, en konden zoo naderen tot op niet meer dan veertig meter.

Een zucht van verlichting ontsnapte hen, toen zij tot de ontdekking kwamen, dat de schurken er nog maar pas in geslaagd waren, zooeven de ronde deksel te openen. Het was een gelukkige omstandigheid dat Henderson de sluitmoeren had aangedraaid, en wat die met zijn ijzeren vingers sloot, dat werd door anderen niet zoo gemakkelijk geopend.

Zij moesten zich wel volkomen veilig voelen, nu zij een hond bij zich hadden, en een van hen aan de landzijde op wacht was gezet, want de drie kerels schreeuwden als bezeten, en het scheen alsof zij geen van allen volkomen nuchter waren.

Brand had reeds zijn geweer aan den schouder gebracht, mikte zorgvuldig en wilde juist vuren,

toen hem die moeite bespaard werd door de plotselinge, onverwachte tusschenkomst van een andere macht, veel sterker dan zij!

De groote, grijze motorboot was, zonder dat iemand er iets van had gemerkt, om de landtong komen zwenken, voer daar langs, en verraste als het ware de bandieten midden in hun brooddronkenheid!

Er stonden zes of zeven mannen op de voorplecht, met hun karabijnen gereed tot schieten, het eerste schot klonk, een der kerels op de duikboot, wiens hoofd duidelijk zichtbaar was door de struiken heen, gaf een schreeuw, liet zich van de boot in het water glijden en strompelde naar de kust, maar daar viel hij neder.

De beide anderen hadden naar hunne revolvers gegrepen, vloekend en tierend, maar zij zagen zeker wel in, dat zij tegen een schip met twee snelvuurkanonnen en een bemanning van zestien koppen, bitter weinig hadden in te brengen. Een hunner sprong in het water, en trachtte zich zwemmend naar land te redden, maar zijn krachten begaven hem, en hij zou in de diepte zijn weggezonden, als een van de politie-beambten geen dreg naar hem had uitgeworpen, die in zijn kleeren bleef haken, en hem met behulp daarvan aan boord had getrokken.

De andere man op de boot, die al halfweg de stalen ladder was, dacht zelfs niet aan tegenstand, maar vloekte slechts wat hij kon, en kwam toen boven op het stalen dek, stak zijn handen op, werd aan boord van de motorboot getrokken, die langzaam wat verder op het strand liep, waarop er vier of vijf mannen overboord wipten, met hooge knielaarzen aan, die den gewonde gingen zoeken, en ook hem aan boord brachten.

De vierde man echter, die het geheele voorval uit de verte had gadegeslagen van de plek af, waar hij op wacht had gestaan, zette het als een haas op een loopen zonder door de politie-beambten te worden gezien.

Henderson wilde hem een kogel achterna zenden, maar Raffles drukte de loop van het wapen neer, en zeide haastig:

„Niet schieten, je zou onze aanwezigheid verraden en alles zou verloren zijn. Want bedenkt dat wij een zeer slechten ruil hebben gedaan! Wij zijn de bandieten kwijt, die maar vier in aantal waren en daarvoor in de plaats hebben wij een gepantserde motorboot met zestien goed gewapende politiemannen gekregen. Ik had toch maar liever met de bandieten te doen!”

„Als zij onze boot meenemen, dan zijn wij

verloren — dan kunnen wij hier niet weg!” fluisterde Brand met bleek gelaat.

„Dat zullen zij niet zoo spoedig doen, Brand! Want zij zullen eerst de handen vrij willen hebben, om den schoener na te gaan, die zij zeker reeds gezien hebben. Is die eenmaal in hun macht, dan kunnen zij de duikboot ook weer gaan halen. Zie maar dat ik gelijk heb! Zij laten maar twee mannen achter ter bewaking van ons schip, en de overige schepen zich weer in, en — luister maar — daar begint de motor al weer te ronken!”

Raffles had goed gezien!

De motorboot liet haar schroef achteruit slaan, liep weer terug van het zand, wendde, en koos fullspeed weder zee, met de gevangenen aan boord.

Misschien had de kapitein in de verte den vierden man wel zien wegvlugten en vreesde hij, dat de ontsnapte bandiet zijn makkers bijtijds zou waarschuwen, en dat de schoener dus zee zou kiezen. Er stond op dat oogenblik een stevige bries, en met al zijn zeilen op en geholpen door zijn machine zou dat schip een zeer groote snelheid kunnen ontwikkelen!

En nu stond daar een zwaar gebouwde politie-agent trots bovenop het dek van de duikboot, met zijn karabijn bij den voet, terwijl zijn makker afdaalde in het binnenste van de Bruinvisch.

Raffles mocht niet langer treuzelen, dat begreep hij wel, als hij de kans niet wilde laten voorbijgaan. Binnen anderhalf uur zou de politieboot terug kunnen zijn, en dan mochten zij de duikboot niet meer op dezelfde plaats vinden.

Raffles dacht er evenwel geen seconde aan, die man in zijn blauwe uniform daarginds, ofschoon hij een voortreffelijk doelwit opleverde, neer te schieten.

Ten eerste deed de man slechts zijn plicht, en ten tweede lag het niet in den aard van Raffles zijn tegenstanders verraderlijk en op zulk een afdoende wijze uit den weg te ruimen.

En hij peinsde op een ander middel dat even doeltreffend zou zijn — en wat minder wreed.

De vloed was nog niet opgekomen, en de waterstand was op dit oogenblik op zijn laagst.

De bandieten hadden een groote verwoesting aangericht in het struikgewas, en de politie-man was duidelijk zichtbaar, wat het bovenste gedeelte van zijn romp betreft, zooals hij daar op het dek van de duikboot stond.

Raffles boog zich fluisterend naar zijn beide metgezellen over en zeide fluisterend:

„Zij zijn maar met hun beiden, en wij zullen hen vrij gemakkelijk kunnen overvallen, als wij

het handig aanleggen. Henderson, jij bent een voortreffelijk zwemmer. Ik zou je willen uitnoodigen, je geheel te ontkleeden, en je vervolgens te hullen in een soort van kleed, dat de natuur ons verschaft — bijvoorbeeld in deze groote weegbladeren. Je zult er een achter op je hoofd binden, vier of vijf op je rug — je zult er nog een paar om je armen wikkelen — en — —"

„En dan zal ik er uitzien als een kikvorsch, mylord!" fluisterde de reus grinnikend. „Wat is er de grap van?"

„De grap is, James, dat jij zoo stilletjes mogelijk naar de duikboot zult zwemmen en je daar goed verborgen zult houden — totdat je een plons in het water hoort."

„Juist — dat zijt gij, die mij volgt!"

„Nee, Henderson — dat zal niet ik zijn, maar die agent! De bladeren zullen je voldoende verbergen, en je moet zoo weinig mogelijk leven maken en je vooral niet overhaasten. Er drijven overal groote bladeren op het water, en je zult dus niet zoo gemakkelijk van de omgeving onderscheiden worden. De zon dringt ook slechts met moeite in het oeverboschje door, en het is er half duister!"

„Goed, die dikke agent valt in het water, net als in de vroegere waterballetten in de circus. En wat gebeurt er dan, mylord?"

„Dan zal natuurlijk de tweede man haastig zijn hoofd weer boven het dek uitsteken om te zien wat er aan de hand is, en jij zult hem beletten, ons lastig te vallen! Maar mishandel den man niet al te zeer — vergeet niet dat hij hier niet op een plezierbootje uit is! Hij vervult een harde plicht!"

„Ik zal hem zoo voorzichtig mogelijk behandelen, mylord," zeide de reus goedig, en reeds was hij bezig zich te ontdoen van zijn linnen kleederen.

Brand had reeds eenige zeer groote weegbladeren bij elkaar gezocht, die overal in overvloed groeiden op deze plek, en daarmede werden hoofd, rug en armen van den reus zoo goed als het ging bedekt.

Onder andere omstandigheden zouden de drie mannen zeker in lachen zijn uitgebarsten, maar ieder geluid zou voor hen misschien de dood kunnen beteekenen, nu die politiemannen zoo vlug met hun vuurwapenen bleken te zijn, en zoo drukten zij de handen op den mond, en zonden den reus haastig weg, en zagen toe, hoe hij bukkend voortsloep van klip tot klip, den rand van het water bereikte, en toen heel zachtjes wegplompte als een echte kikvorsch van ontzaglijken omvang.

Maar Raffles had intusschen reeds het dunne,

sterke touw in gereedheid gebracht, hetwelk de drie mannen hadden meegevoerd, in de verwachting dat zij misschien langs een of andere steile helling zouden moeten afdalen.

Hij maakte er aan het einde een lus aan, een soort van loopende knoop, zooals zich bevindt aan het uiteinde van lasso's, rolde het dertig meter lange touw op, nam het losjes over zijn linkerarm, en zeide toen op zachten toon tot Brand:

„Nu zal Henderson wel op zijn post zijn! Jij blijft hier, Brand — om op den buit te passen! Ik denk dat het spoedig genoeg afgeloopen zal zijn. Kom ons alleen te hulp als je bemerkt dat het niet anders gaat!"

Raffles knikte den jongeman nog eens toe, en sloop toen, na zich van zijn linnen jasje en alles wat hij droeg te hebben ontdaan, en zijn hemdsmouwen zoo hoog mogelijk te hebben opgestroopt, zoo dicht hij maar kon naar de plek waar de duikboot lag, totdat geen twintig meter hem meer scheidden van den agent, die met zijn rug naar hem toestond, en rustig zijn pijpje stond te rooken, alsof er geen vuiltje aan de lucht was.

„Maar er was er een, en een dat hem zou heugen!"

Raffles richtte zich voorzichtig in zijn volle lengte op. Het was een gevaarlijk oogenblik, want als de politie-beambte zich thans omwendde, zou hij hem bijna zeker zien.

Toen nam hij de lasso in de rechterhand over, en hield het andere einde stevig vast in de linkerhand.

Toen suisde het sterke koord door de lucht — en met onfeilbare zekerheid viel de lus aan het uiteinde over hoofd en schouders van den politie-agent.

De man slaakte een onderdrukte kreet, greep naar het touw, maar een lichte ruk was voldoende, hem het evenwicht te doen verliezen op de gladde, stalen huid, die slechts een paar millimeters boven het water uitstak, en het volgende oogenblik viel de zwaarlijvige agent ruggelings in het water, terwijl zijn karabijn kletterend eerst op het smalle dek viel, en vandaar eveneens weggleed in het kristalheldere water van de kreek.

De agent spartelde met armen en beenen, en Raffles liet hem spartelen, zorgdragend, dat er geen bocht in het koord viel, want de agent was nu machteloos.

En de rest speelde zich af, alsof men het honderden malen gerepeteerd had.

De agent binnenin de boot stak inderdaad zijn hoofd zeer nieuwsgierig en ongerust naar

buiten, en een halve seconde later grepen twee geweldige handen dat hoofd van terzijde beet, en sjorden den man in zijn uniform op het dek.

Deze wilde naar zijn revolvertasch grijpen, maar Henderson was hem te vlug af, sloeg zijn handen weg, trok de revolver uit de tasch, en slingerde ze in het water.

Nog wilde de man tegenstand bieden, maar Henderson hield hem even zijn verschrikkelijke vuist onder den neus, eens zoo groot als van een normaal mensch, en de man gaf zich gewonnen.

Intusschen had Raffles zijn koord ingepalmd, en als een reusachtige visch dreef de ongelukkige agent aan land, hijgend en proestend, en het volgende oogenblik hadden Raffles en den toesnellenden Brand hem stevig gebonden. De andere man onderging hetzelfde lot, en toen zij zoo naast elkander lagen, keken zij elkander verbluft en onderzoekend aan.

Raffles scheen hunne gedachten te raden en zeide glimlachend:

„Jullie hebben zeker gedacht, dat het om je leven ging? Een vergissing, vrienden! Wij behoorren niet tot de bandieten van den schoener! Als het niet te onbescheiden is — mag ik weten wat gij tegen de opvarenden hebt?”

„Zij hadden den schoener gestolen!” gromde de dikste agent, Raffles nijdig aanzien. „En de kerels die haar hebben, zijn ontsnapte galei-boeven uit Australië, maar jullie zijn zeker ook niet veel zaaks! Is die duikboot van jullie?”

„Dat is ze, waarde heer — en toch zijn wij gentlemen!” antwoordde Raffles fijntjes. „Wij zullen u tot ons leedwezen hier eenigen tijd alleen moeten laten, want gij zoudt ons maar hinderen bij de inscheping! Wij zullen u daarom echter zoo dicht bij elkaar leggen, dat gij binnen vijf minuten elkanders touwen kunt hebben losgemaakt. James, verander snel weer van kikvorsch in mensch, want wij vertrekken!”

In allerijl ontdeed de reus zich van zijn zonderlingen bladerentooi, schoot zijn linnen kleederen weder aan, greep zijn zwaren rugzak, liet het goud vroolijk klinken, toen hij voorbij de stomverwonderde agenten ging en een hunner riep uit:

„Nu weet ik ook, wat die schooiers hier kwamen zoeken! Daar kon de commandant al geen hoogte van krijgen. Zoo, zoo — en nu hebben jullie het voor hun neus weggekaapt! Het is een prachtige grap — alleen maar jammer

dat wij er het slachtoffer van zijn!”

De geheele buit werd haastig aan boord gebracht, Henderson legde de agenten toen vlak naast elkander, met hun ruggen naar elkaar gewend, zoodat zij met eenige moeite wel hunne boeien konden losmaken, en toen ging hij op zijn beurt aan boord, het luik werd gesloten, en de boot zonk, na voorzichtig een honderdtal meters langs den landtong te zijn voortgeleden.

Eenmaal weder in open zee, deed Raffles de duikboot weder een weinig rijzen, nadat hij zich door middel van de periscoop overtuigd had, dat hij buiten schotsafstand van de grijze politieboot was.

Toen werd het luik geopend, zij staken het hoofd naar buiten in de frissche zeelucht, de ware lucht van de vrijheid, en slaakten een kreet van verbazing — daar, op ongeveer twee zeemijlen afstand, zette de grijze motorboot al schietend met haar voorste kanon den schoener achterna, die met volle zeilen, terwijl er dikke, roetzwarte wolken uit de pijp golfd, zijn heil in de vlucht poogde te zoeken.

Het was duidelijk dat de commandant van de politieboot toen nog met opzet langs den schoener heen schoot. Maar nu scheen hij te vinden, dat het spelletje lang genoeg geduurd had — en het einde kwam even plotseling als onverwachts.

Een granaat trof den schoener vlak bij het roer, onder de waterlijn, het schip steigerde als een schichtig paard, en toen begon het snel te zinken.

Men zag kleine figuurtjes over boord springen, die een voor een door de motorboot schenen te worden opgepikt.

Henderson keek een oogenblik hoofdschuddend toe, en zeide toen met een guitig lichtje in zijn oogen:

„Dat schip was immers gestolen, mylord? Geloofst gij dat de eigenaar heel tevreden zal zijn over de manier om het weer in zijn bezit te brengen?”

„Beste James — er zijn vragen, waarop geen sterveling het antwoord kan geven, en de wegen der politie zijn ondoorgrondelijk! Wij gewone lieden zullen ze niet trachten te ontraadselen!”

En met deze woorden trok Raffles den ronden deksel achter zich dicht, en langzaam zonk de Bruinvisch onder de oppervlakte der golven, wendde den steven, en voer huistoe.

AVONTUUR EN ROMANTIEK

IN DE DIERENWERELD. Uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernis zijn ingetrokken, en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, te midden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen.... De lezers worden als 't ware opgenomen, om met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de rimboe, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken.... Deze verhalen, boeiend als welke ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk, omdat ze

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want ze zijn ontleend aan 't beroemde standaardwerk van den grooten Duitschen dierkundige DR. A. E. BREHM, aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers.

UITSTEKENDE PERS

DANKBARE KOOPERS!

Zelden is een werk met zoo algemeene waardeering ontvangen! Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus en wijlen Stamperius gaven 't werk 'n warme aanbeveling mede als uitnemende lectuur voor de jeugd. De Pers schrijft: „Interessant, onderhoudend leerzaam”. „...cht iets voor jongens-natuurlijkehebbers; bovendien zijn er ook zulke meisjes.” „Men schaffte zich dit werk aan!” Van de vele enthousiaste koopers volstaan we met te noemen den Heer A. Ament te Blerick, die schrijft: „Dit boek bevat me buitengewoon! Ik heb alle boeken van Jack London en James Curwood gelezen, dus meen over goede kwaliteit mee te kunnen praten! Ze zijn bovendien een pracht aanwinst voor m'n boekenkast.”

1620 bladz., ruim 45 kleurendrukplaten, 150 foto's, 180 teekeningen,

dit alles tezamengebracht in drie klooke deelen in stevige linnen prachtbanden gebonden. Om een ieder in de gelegenheid te stellen van deze unieke aanbieding te profiteeren, hebben wij gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Reeds met f 1.— per maand kunt U zich dit standaardwerk aanschaffen. Franco toezending geschiedt onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon.

BON

in te zenden aan N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel
H. Nelissen, Prinsengracht 627, Amsterdam. Postrekening
No. 60092.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen de drie in prachtband gebonden deelen van „Avontuur en Romantiek in de Dierenwereld”, tegen betaling à contant van f 9.— / tegen 3 betalingen van f 3.20 / tegen 10 betalingen van f 1.—. Het bedrag ad f 9.— / de 1e maand. termijn van f is heden door mij verzonden. (Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

L. L.

ADRES:

